

Jytkyn jälkeen

Jälkisanat kirjaan Hyvästit muumimaille – jälkeen turbulenssin

On hyvin raskasta ja turhauttavaa ryhtyä kirjoittamaan näitä jälkisanoja. Kuten jo vuonna 1986 kirjoitin OSuVa -lehdessä Olof Palmen murhaa seuraavana päivänä, tämä yhteiskunta on luonut suojakseen niin kovan kuurouden pintapanssarin, että sitä ei näytä murtavan muu kuin luotu, sekin vain hetkellisesti.

Demokratiassa siihen pitäisi riittää vaalituloksenkin, mutta meillä se laukaisee vain torjunnan ja väistöliikkeet tosiasioiden torjumiseksi. Winston Churchillin sanat ovat jälleen kerran osoittaneet osuvuutensa: "Ihmiset joskus kompastuvat totuuteen, mutta useimmat nousevat ja kiiruhtavat eteenpäin, niin kuin mitään ei olisi tapahtunut."

Kuitenkin on vielä jaksettava uskoa, että demokratian keinoilla, joista keskeisin on sana, on mahdollisuus vaikuttaa. Sillä jos demokraattiset keinot eivät auta, vaan virallisesta totuudesta poikkeava viesti onnistutaan torjumaan ja vaalitulos jälleen kerran toisensa jälkeen pimentämään, seuraa väistämättä vaihtoehtoisia toimia, joista sitten tavan mukaan syyllistetään uhrin.

Yllä mainitun kirjan pääteema oli sen seuraaminen, mihin suuntaan kehitys identiteettitalouden kannalta on kehittynyt kirjan ilmestymisen jälkeen. Kehityksen suunta oli täsmälleen päinvastainen, ja nyt vauhti on vain kiihtynyt.

Ehkä pitäisi kuitenkin kaiken turhautumisen uhallakin uskoa Dag Hammarsköldin rukoukseen, jota Rose Kennedy muistelmissaan pitää keskeisenä ohjenuoranaan: "Herra, auta meitä pitämään eteenpäin jatkamisen yllykettä, tuota tuskaa sielussamme, joka saa meidät ylittämään itsemme." Kun seurataan tilanteen kehitystä reaaliaikaisesti askel askeleelta, siihen sisältyy ainakin mahdollisuus, että jollekin syntyisi oivallus ja positiivinen impulssi.

Moneen kertaan ovat myös vaaleihin osallistuneet kansalaiset turhautuneet, mutta nyt heissä heräsi usko, että äänestämällä voi vaikuttaa. Jos se usko viedään, ovat seuraukset arvaamattomat.

Sokean Reetan siskokin näki jo hyvissä ajoin, mikä vaalien tulos tulee olemaan.

Kataisen erikoistarjous Säätytalolla: paluu neuvosto aikaan

Sisältö

- 2 Tulossa vedenjakajavaalit
- 2 Puolueet paniikissa
- 2 Vaalihuijausten rekordeja
- 3 Varokaa: perussuomalaiset tulevat ja syövät lapsenne!
- 4 Ovatko JSN:n jäsenet tuomareita omassa asiassaan?
- 5 Säätytalon kärsimysnäytelmä kertoo aikakauden murroksesta
- 6 Kadonnut yhteys
- 6 Eurokriisi
- 7 Taloustieteen Nobel vihdoinkin Suomeen?
- 7 Mikä on EU:n vastuu eurokriisissä?
- 8 Missä EU, siellä Richard Lamm
- 9 Norjalainen jytky ja aselaki
- 11 Työnantajaleirin sooloilijat voivat tulla kalliiksi maalle
- 13 Teknologiaetellisuus jälleen työmarkkinapolitiikan pioneerina
- 14 Miksi äänestin perussuomalaisia?
- 15 Kepun kelkkamäki

Lähetetty: 25. helmikuuta 2011 10:31

Julkaistu kokkolalaisen perussuomalaisen yrittäjän Alpo Ylitalon vaalilehdessä

Tulossa vedenjakajavaalit

Kaikkien vaalien edellä puolueet ovat luvanneet, että jos oma puolue voittaa, niin vaalien jälkeen kaikki muuttuu paremmaksi. Se on kuitenkin osoittautunut tyhjäksi puheeksi, vaalien jälkeen on aina palattu vanhalle uralle. ”Koirat haukkuvat, mutta karavaani kulkee”, sanoi Harri Holkeri aikoinaan johtaessaan sinipunahallitusta ja maata kohti suurlamaa.

Nyt on kuitenkin vahvoja merkkejä siitä, että muutos todella tapahtuu. Suomessa on erityisesti 1970-luvun suomettumiskaudelta lähtien kertynyt niin paljon suorastaan häpeällisten asioiden painolastia, joka on lakaistu maton alle, että sen on pakko purkautua ennen pitkää. Ilmiö on pitkälti sama kuin arabimaissa, mutta onneksi rauhanomainen.

Tämän kauden keskeisin tunnuspiirre on, että asiat on päätetty jossakin korkealla ja kaukana kansalaisten päiden yläpuolella, mistä ne on heitetty kuin luut koirille. Näyttävien esimerkki tästä on Suomen EU-jäsenyys. Sen mahdollisuus kiistettiin jyrkästi, kunnes eräänä päivänä presidentti Koivisto ilmoitti, että nyt on jätettävä jäsenyysshakemus. Kansanäänestys junailtiin siten, että saatiin haluttu tulos eikä jouduttu äänestämään uudelleen kuten Irlannissa.

Markan säilyttämisen nimiin vannottiin lujasti. Mm. kaikki presidenttiehdokkaat nostivat reippaasti kätensä, kun kysyttiin, säilyykö markka.

Toisin kuitenkin kävi. Valtiovarainministeri ja juristi Sauli Niinistö selitti, että Suomen liittyessä EU:hun perustuslakiin syntyi aukko, josta siihen

kirjoitettu markka ikään kuin muljahti, niin ettei tarvittu edes eduskunnan käsittelyä.

Niin muljahti myös pankkituki pankkeille, jotka saivat riskivapaasti panna yrityksiä ”lihoiksi” korjaten itse mukheet rahat. Vieläkään ei ole edes yritetty selvittää, kuinka suuri oli se yrittäjien määrä, joka tällä tavoin ajettiin jopa itsemurhaan. Tuhansissa se joka tapauksissa liikkuu.

Politiikkamme suuriin häpeän aiheisiin kuuluu tapa, jolla yrittäjiä kohdellaan. Vaalien alla ja juhlapuheissa yrittämisen tärkeyttä hehkutetaan, mutta käytännössä se ei merkitse mitään.

Tästä hyvä esimerkki on EU-lähtöinen hanke yritysten hallintokuorman keventämisestä 25 prosentilla vuoden 2006 tasta. Se on kirjattu myös hallituksemme ohjelmaan, mutta kukaan ei tunnustanut sitä muistavan, eikä hanke etene. Ja mikä hämmästyttävintä, se ei tunnu kiinnostavan edes yrittäjä- ja työnantajajärjestöjä.

Sen sijaan ay-liike on SAK:n johdolla jo valmistelemassa seuraavaan hallitusohjelmaan tavoitteita työllistämisen byrokraatiakuorman lisäämiseksi, jolla mm. vuokratyö tehtäisiin käytännössä mahdottomaksi. Ammattiliitoille vaaditaan oikeutta ajaa työsuhdekanteita omilla nimissään, millä ne panisivat erityisesti pienet yritykset entistä tiukempaan kuriin.

Yritysmaailmassa eräs suurimpia häpeän aiheita on ilmajokelaisen VS-yhtiöiden kaato kohta 30 vuotta sitten. Kukaan ei kannu asiasta vastuuta, eikä edesmenneen yrittäjän Seppo Hautalan perheelle esitetä edes anteeksipyyntöä.

Suomessa on ihmiskielteinen kulttuuri

Kysymys on viime kädessä väkivaltaisesta vallan käytöstä, mikä näyttää olevan syvällä suomalaisessa kulttuurissa.

Puolueemme ovat tämän vuoksi olleet kyvyttömiä kuulemaan aidosti ihmisiä ja ottamaan lähtökohdaksi kansalaisten näkökulmaa. Ne ovat kuunnelleet herkemällä korvalla jotakin ulkopuolista tahoa, aiemmin Moskovaa ja nyt Brysseliä. Näin kansalaisille on luotu arvottomuuden ja voimattomuuden tunne.

Suomettumisen jälkiperintönä jopa avoin vaalikeskustelu on sopimatonta ja populismia. Kun kahdeksan vuotta sitten nostin kirjan uusintapainoksella Pohjanmaalla esille VS-yhtiöiden kaaton, kokoomuspiirin puheenjohtaja paheksui, että se tapahtui juuri vaalien alla.

Ajatus on demokratialle vieras, juuri vaaleissa puolueiden kuuluu vastata tekemisistään

ja tekemättä jättämisistään.

Tämän oli tajunnut myös presidentti Martti Ahtisaari, joka Seuran Nobel-haastattelussa sanoi, että ”suomettumisen ajan poliitikkojen olisi jo aika siirtynyt eläkkeelle”. Vaaleissa tätä on mahdollisuus jouduttaa, elleivät itse sitä ymmärrä.

Kuitenkin mm. Erkki Liikakselle on jo levitetty punainen matto jatkokaudelle Suomen Pankkiin, vaikka hän ei ole esittänyt sitä anteeksipyyntöä, jota Lumedemokratian kirjoittajat Taneli Heikka ja Katja Boxberg häneltä edellyttivät.

Häpeällisten ilmiöiden sarjaan kuuluu myös valtamediamme, joka on visusti vältellyt pinnanalaisten ilmiöiden esille tuloa. Viimeksi tämän vaien-tamisen uhriksi on joutunut kauppatieteen tohtori Heikki Urmaksen kirja Raadolliset toverit ja vallan väärinkäyttäjät. Kirja kertoo, miten Suomea olttiin Koiviston ja Sorsan voimin kytkemässä KGB:n välityksellä Kremltiin.

Urmaks väitteli tohtoriksi vuonna 1975 keskitetystä tulopolitiikasta, johon ei saanut koskea, koska SDP:n valta nojasi siihen. Niinpä hän joutui puolueen suoranaisten vainon kohteeksi.

Silloin hän sai yllättäen kirjeen Nesteen silloiselta toimitusjohtajalta Uolevi Raadelta. Hän puhui ”vallan huipulle nousseista typeryksistä”, jotka käyttäytyvät ”ikään kuin olisivat kaikkien yhteiskunnan lakien ja säännösten yläpuolella”.

Vaaliraharötökset osoittavat, että mikään ei ole muuttunut. Ei myöskään vallan keskittämisessä. Mari Kiviniemi esittää paluuta tupoihin, joskin eri nimellä. ”Yhteiskuntasopimus” olisi ensisijaisesti vanhojen korporaatioiden vallan palautus ja linnoitus perussuomalaisten pitämiseksi ulkona vallan kam-mareista.

Tuskin on aika ottaa takapakkia neuvosto-aikaan, suunnan täytyy olla eteenpäin.

Puolueet paniikissa

Ns. vanhat puolueet olivat hukanneet pallon jo ajat sitten, joten paniikki oli pesiytynyt niiden puseroon jo viimeistään vuosi ennen vaaleja, vaikka ne eivät sitä myöntäneetkään (Ks. Puolueet paniikissa/www.openfinland.net 16.6.10, ”Muumimaa”, Mm. s.135). Muutama ote:

Epätoivoisimpia olivat keskusta ja SDP:

”SDP tarrasi hätäpäissään Ylen ylijäämävarastosta löytämänsä Jungneriin, jonka puheet olivat sitä luokkaa, että voi kysyä, kumpi oli suurempi pelle,

hän vai kepun Aki Haaro, joka pakeni toimittajia hyppäämällä aidan yli. Ero oli lähinnä siinä, että Haaro hyppäsi ulos ja Jungner sisään. Taiteellisessa vaikutelmassa oli tasapeli.

Vauhkoksi säikytelty kepu oli menettänyt itsekunnioituksensa niin niin tyystin, että sulki puoluejohdosta pois kaikki, joilla oli vähänkin särmää ja näkemystä.

Puheenjohtajaksi valittiin hyvätapainen ja novettumaton maalaistyttö Helsingistä, josta ei tiedettä, oliko hän niin lujaluontoinen, että ei ottanut Nova-rahaa, vai

katsottiinko niin vähäpätöiseksi, ettei edes tarjottu.

Mutta Sokean Reetan siskokin näkee hänen olevan uudessa ympäristössään yhtä orpo kuin ci-tykani. Hän hakikin ensitöikseen turvaa oppositiosta kutsuen sitä vahvistamaan kolmikantaa. Hän siis katsoo taakse päin vieläkin tiukemmin kuin Vanhanen.”

SDP:stä taas tuli Radaltaan suistuneiden sekopäiden seurakunta (Mm s. 41), ja kepu ja kokoomus ryhtyivät epätoivoisiin tekoihin. Ne ryhtyivät pysyttämään linnoitusta YVA-sopimuksen aikaisista rakenteista.

www.openfinland.net 30.3.11

Vaalihuijausten rekordeja

Monet muistavat vielä SDP:n Erkki Liikasen ja SMP:n Urpo Leppäsen legendaariset vaalilupaukset. Liikasen lupasi 1983 kolminkertaistaa lapsilisät ja Leppänen neljä vuotta myöhemmin poistaa työttömyyden kolmessa kuukaudessa.

Ne olivat oman aikansa ilmaista kansanhuvia ja saivat ansaitsemansa loppusijoituspaikan historian roskatynnyrissä.

Samaan sarjaan liittyi viime vaaleissa Jyrki Kataisen keksintö ”tasa-arvotupo”, ja nyt se on saanut arvoistaan jatkoa, kun tasavallan pääministeri ja keskustan puheenjohtaja Mari Kiviniemi on esittänyt solmittavaksi ”yhteiskuntasopimusta”, jossa osapuolina olisivat puolueet ja etujärjestöt. Se toisi Kiviniemen mukaan jopa 200.000 työpaikkaa.

Jostakin syystä tämä lupaus ei ole herättänyt yhtä suurta hilpeyttä kuin esikuvansa. Ehkä syynä on juuri se, että esittäjä on pääministeri. Oma osuutensa on varmasti myös sillä, että sen rakentelussa on ollut mukana myös Suomen Pravda Helsingin Sanomat, kuten pääkirjoitus 25.1. osoittaa. Näin se muuttui viralliseksi totuudeksi.

Yhteiskuntapoliittinen ajankohtaislehti
Julkaisija: Tmi Kauko-Kustannus
Lummepolku 2 D
01300 Vantaa

Vastaava toimittaja Kauko Parkkinen
Puhelin (09) 823 7795
kauko.parkkinen@pp.inet.fi

ISSN 0782 8101

Myöhemmin (9.3.) Hesari kirjoitti, että ”perussuomalaisten pöhköimmät ideat pitääkin tyrmentää”, mutta hallituspuolueiden pöhköille ideoille tulee siis antaa kokovartalotukea. Edellisen päätoimittajan aikana siitä saivat nauttia SDP:n pöhköt aatokset, uuden päätoimittajan aikana taas kepulaisten.

Myös Katainen on tempaisut esiin ”työllisyssopimuksen”, mutta hämmästyttävää kyllä ei ole ainakaan vielä pannut paremmaksi lupaamalla työpaikkoja enemmän kuin Kiviniemi. Olisiko Sari Sairaanhoitaja sitenkin opettanut jotakin?

Nämä molemmat ovat vielä Leppäsenkin lupausta pöhkömpiä sen takia, että ne on vetäisty hatusta, jota ei ole vielä olemassaakaan ja jonka rakennusaineksetkin on heitetty romukoppaan.

Tosin hallitus ei näytä sitä havainneen, koska tv-uutiset kertoivat taannoin euromaiden huippukokouksen kriisipaketteja askarrellessaan ottaneen huomioon Suomen keskitetyn sopimusmallin. Se tosin päättyi keväällä 2007, mutta hallitukselle ei siis ole vielä kerrottu.

Hesarin ”stalinistimafia” (HS:n entisen pääkirjoitustoimittajan Martti Valkosen termi) on valppaasti vartioinut, ettei julkisuuteen ole päässyt kirjoja, jotka olisivat kertoneet reaaliaikaista tietoa siitä, missä mennään. Jorma Ojajarju sanoi viimeiseksi jääneessä kirjassaan *Unholan ulapoilta*, että kirjaa, jota ei ole esitelty Helsingin Sanomissa, ei ole olemassa.

Hallituksen olisi saanut tiedon tupokauden päättymisestä jo vuonna 07, ellei Hesari olisi pimittänyt siitä kertovaa kirjaa ja lopuksi poistanut sen markkinoilta ampumalla alas kustantajan. (www.punapresidentti.net) Asian käsittely alkaa Helsingin käräjäoikeudessa 14.4.

Perussuomalaisten torjuntasopimus

Kiviniemen ja Kataisen esityksille sopii yhteisnimitykseksi perussuomalaisten torjuntasopimus, sillä kun asioista sovitaan neuvostoaikeisten korporaatioiden kanssa, jolloin puoluetta ei vielä ollut olemassaakaan, he jäivät automaattisesti vallan kammareitten ulkopuolelle.

EK:kin marssitti peräti puheenjohtajansa, Wärtsilän toimitusjohtajan Ole Johanssonin tv-uutisiin mollaamaan perussuomalaisia ja antamaan näin takakautta tukea hallituspuolueitten juonelle. Ehkä se on itsekin alkanut kaivata jälleen keskitettyjä sopimuksia.

Tämä liittoutuma harjoitteli jo antamalla täystyrmäyksen perussuomalaisten esitykselle työeläkerahastojen käyttämisestä tie- ja muihin perusinvestointeihin.

Tämä vaalikampanjan toiseksi järkevin esitys ei mahdu tietokonemiesten neuvostoaikeisiin ohjelmiin, koska niistä puuttuu kokonaistaloudellinen näkemys ja ymmärrys.

Tämä vaaliainesten ja sopimusmallien kaiveleminen historian roskakorista on Suomelle todella kohtalokasta. Sillä ollaan sementoimassa vanha meno tilanteessa, jossa uudenlainen ajattelu on välttämätöntä.

Jopa Raimo Sailas nimitti taannoin Kanavassa hallituksen ja työmarkkinajärjestöjen vuosi sitten solmimaa ”pelastussopimusta” korporativismin maailmanennätykseksi. Kiviniemi ja Katainen aikovat siis nyt panna paremmaksi, vaikka entisetkin hengentuotteet lepäilevät vielä mapissa.

Kiviniemen luonnehdinta Anneli Jäätteenmäen siistityksi versioksi (www.openfinland.net 16.6.10) on käymässä entistäkin osuvammaksi. Kun Jäätteenmäki ei pystynyt haastamaan vaaliläyssäkkeellään demareita asiakysymyksillä, hän tempaisi käsiveskastaan Irakin, kuten Kiviniemi yhteiskuntasopimuksen. Kiviniemellä alkaa olla myös entistä suurempia vaikeuksia puhua niin totta kuin osaa vaalirahoistaan.

Näissä vaaleissa purkautuu niin vahvoja paineita, että niitä ei voida padota halusta huolimatta. Suuri osa kansasta tuntee, että heidät on unohtettu.

Päivittäin hoetaan, miten tärkeää on markkinoitten luottamus, jolla tarkoitetaan erheellisesti vain finanssimarkkinoita. Ja Brysselin luottamus on niin tärkeä, että jopa budjetti on lähetettävä sinne ennakkosyyntiin, mutta ketään ei tunnu kiinnostavan kansalaisten luottamus.

Vuoden 1966 vaaleissa paine purkautui paitsiossa pidettyjen demareiden vaalivoittona. Nyt varaventiilinä ovat perussuomalaiset. Media ja muut puolueet tekevät hartiavoimin työtä heidän vaalivoittonsa hyväksi pilkkallisella suhtautumisellaan ja halventavalla persut-nimityksellä.

Vaalien jälkeen kaikki on toisin

Vaalien jälkeen käynnistyy Suomen aikansa eläneen puoluekenteen muutos. Ainakin kepu ja SDP joutuvat tässä turbulenssissa perimmäisten kysymysten äärelle, ja vihreidenkin taival

Mikki Hiirenä merihädässä käy entistä myrskyisämmäksi.

Pii pi, ei kanna edes tuulimyllyn siipi, kun vihreät myivät esikoisoikeutensa ydinvoiman vastustamiseen hallituksen hernekeitosta, jolloin heidän poliittinen moraalinsakin meni kierrätykseen. Kyllä sekin saastuttaa, sekä puoluetta että ympäristöä.

Tämän ohella heidän hallituskaudestaan on muistijälki vain Tuija Braxin puuhakkaasta häärinnästä erilaisten lakiprojektien parissa, joihin on yleensä joko jäänyt pahoja valuvikoja, tai ne ovat kokonaan rauenneet.

Taloutteen taas ei kukaan voi tehdä sellaista kahden vaalikauden sopimusta, että siitä seuraisi mitään hyvää. Muistettakoon vain Ahtisaaren asettama Pekkasen työllisyystyöryhmä. Se ei suinkaan poistanut työttömyyttä, vaan kanonisoi aikansa eläneet työelämäkenteet ja valoi betoniin työttömyyden – Jorma Reiniä mukaillen. Se ”aikaansai aivokuoleman”, kuten Hesarin silloinen pääkirjoitustoimittaja Risto Uimonen otsikoi kolumninsa.

Tästä koomasta ei ole selvitty vieläkään. Eikä tarvittavaa poliittista johtajuutta näy edes horisontissa. Huiskiessaan elvytysrahoja summittaisesti mihin sattui Vanhanen rinnasti sen Kekkosen teollistamisohjelmaan vuodelta 1953.

Kekkonen osoitti todella oloissamme ainutlaatuista johtajuutta kirjallaan *Onko mallaamme malttia vaurastua?*, mutta se oli rakennettu silloisen yhteiskunnan oloihin, ja sen varjopuoletkin ovat jo tulleet esille. Kuitenkin myös ydinvoimalaratkaisut ovat sen suoraa jatkoa, jolla uskotaan pystyttävän välttämään talouden rakennemuutos. Nyt olisi kysyttävä, onko maallamme malttia viisastua.

Kello käy, mutta Hakulista ei näy.

www.openfinland.net 23.4.11

Varokaa: perussuomalaiset tulevat ja syövät lapsenne!

Lähes veret seisauttavaa oli se ivapuhe, jolla perussuomalaisten kimppuun käytiin vaalipäivän lähestyessä. Täydellä syyllä sitä voi pitää suorastaan vihapuheena.

Eikä tuo huuliveikkojen joukko kaikesta päätellen itse edes tajunnut puheensa loukkaavaa sävyä. Se käy heiltä niin luontevasti.

Kuten Anu Kantola kymmenisen vuotta sitten väitöskirjassaan kertoi, päättävä eliittimme ei pidä kansalaisia vielä niin täysi-ikäisinä, että heitä voisi päästää sekaantumaa omiin asioihinsa. Ja nyt he olivat tunkeutumassa suorastaan vallan kammareihin.

Tästä sielunmaisemasta nousee se ”persuttelu”, johon Kantola itsekin sortui Suomen Kuvalehden kolumnissaan. Moni puhuja tuntui suorastaan mairauttelevan sanalla, kuten lapset tiettyssä iässä parilla eritteellä. Se kertonee yhtäläisestä henkisen kehityksen tasosta.

Jos ei tuossa vaiheessa vielä tiennyt, ketä äänestää, tämän jälkeen moni sellainenkin varmaan tiesi, joka ei ollut koskaan aiemmin äänestänyt perussuomalaisia.

Sitä saa, mitä tilaa

Tätä vaalitulosta suorastaan kerjättiin. Aivan loppusuoralla perussuomalaisille ilmeisesti tulikin runsaasti lisä-ääniä. Soini voisi lähettää kiitossähkeen ainakin Ylen Stillerille. Hänen voittonsa puolesta tekivät arvokasta työtä myös mm. Hesari ja Suomen Kuvalehti.

Tähän itsensä loukatuksi tunteneeseen joukkoon kuuluu suuri määrä instituutioita ja kansalaisia, joiden tärkein tunnusmerkki on itseriittoisuus. He eivät pysty ottamaan vastaan ajatuksia, jotka tulevat muualta kuin omasta sisälämpöisestä sisäpiiristä. He uskovat olevansa itseään fiksumpia. Siksi he ovat kehityksen tulppa.

Soini sanoi aivan oikein, että vain kansasta lähtevä on kestävä, ja EU ei lähde kansasta. Tälle eliitille taas kansasta lähtevä on kauhistus, halveksittavaa populismia.

Tämä joukko uskoo olevansa suvaitsevaista, mutta se ei koske toisia suomalaisia. Heistä voi käyttää nimityksiä, jotka vierasmaalaisista käytettäessä toisivat poliisin paikalle.

Suomeen on noussut kuin sieninä sateella sisäsiittoisia porukoita laukomaan totuuksia maailmanmenosta ja toisista suomalaisista: Ylen Jälkiviisaat ja Uutisvuoto, ekonomistien pieni sisäpiiri, päivystävät dosentit ja sekalaiset tutkijat, ”vaaliasiantuntijat”, keskeiset virkamiehet, Hesarin kultapossukerho HS-raati, vain muutamia mainiten.

Nuo porukat ovat hermeettisesti eristäytyneet tavallisen suomalaisen arkipäivästä, eivätkä heihin ulotu mitkään vaalit, kuten eivät myöskään siihen Cosa nostraan, mafiaan, josta Silvo Kaasalainen puhuu kirjassaan *Virkanimitysruletti*. Ne pystyvät torppaamaan kaiken muutoksen.

Kaikkein fiksuimmat kansakunnan valiot on koottu brändivaltuuskuntaan, joka on niin paljon muita tietävämpi, että pitää tarpeellisenä neuvoa kansalaisia puhelemaan toisilleen hississä ja syömään särkeä.

Nyt on kuitenkin vakava paikka. Savon Sanomat on jo huolestunut siitä vauriosta, mikä Suomen brändille nyt tulee, kun ulkomailta havaitaan, että kaikki suomalaiset eivät olekaan yhtä fiksuja kuin tämä valtuuskunta. Oekeitin immeisten ja Aapelin lehti!

Stubbin on puututtava asiaan. Brändivaltuuskunta on kutsuttava hätäkokoukseen, ennen kuin tapahtuu korjaamattomia vahinkoja.

Oma lukunsa on vihreät, jotka ovat uskoneet olevansa jonkinlaisen korkeamman moraalien haltijoita, mikä oikeuttaa heille mitkä tahansa toimet, myös avoimen hyökkäyksen toista laillista puoluetta vastaan. Ydinvoimaratkaisu oli jo syönyt heidän poliittisen pääomansa, joten konkurssi oli luonnollinen seuraus.

Jörn Donner nousi surullisen hahmon ritariksi ryhtymällä ”vastavoimaksi” ja sivistyneistön

etuvartijaksi. Hän on surfaillut vuoroin demareissa ja ruotsalaisissa, mikä sopii hänelle hyvin, kun hän yhdistää erinomaisesti nämä kaksi, niiden huonoimmat puolet, arroganssin ja kyynisyyden.

Jopa EK tunsu Etelärannan linnoituksessaan asemansa niin uhatuksi, että marssitti puheenjohtajansa, Wärtsilän toimitusjohtaja Ole Johanssonin televisioon mollaamaan perussuomalaisia. Heti vaalien jälkeen toimitusjohtaja Mikko Pukkinen teki Canossan matkan Huomenta Suomeen kertomaan, että kyllä Soininkin kanssa pärjätään.

Kun on tummahipiäinen, homo ja vihreä, se antaa likimain täydellisen moraalisen koskemattomuuden, joka oikeuttaa läksyttämään kansanedustajakolleegaa sormi pystyssä, mitä tosin ei aikoinaan pidetty hyvien tapojen mukaisena.

Yhteiskunnallinen tilanne-taju ei ole koskaan kuulunut Etelärannan vahvuuksiin.

Vaikka Jani Toivolasta on tullut lainsäätävä, hänelle kuten muillekin homoille ja vihreille yleensäkin näyttää olevan epäselvää lakien tarkoitus. Lakien avulla yhteiskunta ohjaa kehitystä suuntaan, joka turvaa sen jatkuvuutta ja kehitystä oikeaan suuntaan.

Se on myös avioliittolain tarkoitus, siksi se suojaa perhettä, johon kuuluvat mies ja nainen. Tasa-arvo voidaan toteuttaa sitten, kun koiraskin poikii. Uskonnolliset tai muut

rituaalit ovat kokonaan toinen asia.

Tätä kehitystä vaarantavia tekijöitä vastaan yhteiskunta taas suojautuu tekemällä ne rangaistaviksi. Siksi homouskin oli aikanaan rikos.

Vihreiden ajatukset ovat tunnetusti yleensäkin kirjavia, mutta on vaikea ymmärtää, että kun he muissa asioissa kertovat kannattavansa luomua, niin tärkeimmässä asiassa, ihmiskunnan jatkumisessa, he tuntuvat asettavan keinomenetelmät ja muun manipuloinnin etusijalle.

Tiedote 15.5.2011

Julkaisuvapaa

Kauko Parkkinen

www-openfinland.net 15.5.2011

Kantelu ”persusta”

Ovatko JSN:n jäsenet tuomareita omassa asiassaan?

Perussuomalaisten kansanedustajan James Hirvisaaren puoliso Merja Hirvisaari on tehnyt kantelun Julkisen sanan neuvostolle puoluetta koskevasta uutisoinnista. Hänen mielestään tiedotusvälineet yrittivät vaalien alla muokata kansalaisten mielipiteitä perussuomalaisia vastaan.

Kantelija pitää erityisen törkeänä persu-sanana käyttöä ”halventavana, pilkkaavana ja valheellisena mitätöinnin työkaluna”. Ensimmäisenä asiana hän kuitenkin pitää sitä, miten media kohteli perussuomalaisia verrattuna muihin puolueisiin.

Itse asian suhteen Hirvisaari on täysin oikeassa. Valtamedia on kiinteä osa valtakoneistoa, ja monet sen edustajista lähtivät estoitta mukaan imperiumin vastaiskuun, kun huomasivat sen aseman olevan vaarassa.

Toinen asia on, mikä vaikutus tällä oli. Pikemminkin voi olettaa, että tällöin monet äänestäjät lopullisesti havaitsivat, että äänellä todella voi olla vaikutusta, mikä herätti heissä toivoa muutoksen mahdollisuudesta.

Vaalien jälkeen niiden tuloksen mitätöiminen on jatkunut vähintäänkin samalla intensiteetillä, kun äänestäjät toimivat vastoin ohjausta. Monet neuvoston jäsenetkin lienevät osallistuneet

siihen myös kyseisen sanan voimalla.

Mistä siis saadaan esteettömät jäsenet? Ei kai ole tarkoitus esiintyä tuomarina omassa asiassa?

Neuvoston puheenjohtaja Risto Uimonen paljasti oman kantansa jo 1.4., kun hän Ylen vaaliasiantuntijana sanoi aamutv:ssä, että ”äänestyspäätökset tehdään tuolla perussuomalaisten joukoissa enemmän tunteella kuin järjellä”.

Tässä hän nimenomaisesti vertasi perussuomalaisia halventavalla tavalla muiden puolueiden äänestäjiin, ikään kuin äänestäjensä moneen kertaan pettäneiden ”vanhojen puolueiden” äänestäminen perustuisi erityisen harkittuihin järkisyihin. ”Virallisen” asiantuntijan asema teki siitä erityisen raskauttavan.

Tosiasiaa psykologit ovat aikaa sitten kertoneet, että tämän kaltaisissa asioissa ihmiset yleensäkin tekevät ratkaisunsa tunteella ja kehittävät sille sitten perusteet järkensä avulla. Tuntuhan monista niin turvalliselta äänestää samaa puoluetta vanhasta tottumuksesta.

Vaikka Julkisen sanan neuvosto ei olekaan tuomioistuin, olisi kai paikallaan soveltaa samoja jääviysperusteita. Jos tuomari on ottanut aiemmin kantaa samassa asiassa, hänen on jäävätkävä itsensä.

Hämmästyttävän lukuisa määrä ammattitoimittajia ja harrastelijakolumnisteja jopa Suomen Kuvalehteä myöten on käyttänyt hyväkseen tilaisuutta osoittaa henkinen alamittaisuutensa ”persuttelu” avulla. Se oli vaalien vastenmielisin ilmiö ja kuvaa mediamme tasoa yleisemminkin.

Ainakin vakavasti otettavaksi tarkoitettussa tiedotusvälineessä lukijalla on oikeus odottaa asiallista kieltä, olkoonpa sanankäyttäjä itse kohteesta mitä mieltä tahansa.

Tämä vain vahvistaa sitä kuvaa, että media katsoo olevansa kaikkien normaalien käyttäytymissääntöjen yläpuolella. Esimiehet eivät näytä kantavan huolta asiasta, koskapa monissa pääkirjoituksissakin on ”persuteltu” surutta. Sitä on ainakin joskus pidetty lehden arvokkaimpana paikkana, joten kielenkäytönkin kai pitäisi olla sen mukaista. Muilla palstoilla kirjoittajat mellastavat kuin vasikat pelossa.

Puhtaasti työoikeudellisesti tällaisen törkykielen käyttö ansaitsisi kirjallisen varoituksen, ja tapauksen uusiutuessa olisi syytä harkita työsuhteen päättämistä. Lisätietoja: (09) 823 7795

***

Valtaeliitille eli ”klubiväelle” on käsitteellinen mahdottomuus ymmärtää oikealla tavalla vaalitulosta. Yhtä esteellinen kuin Uimonen on myöskin Turun yliopiston eduskuntatutkimuskeskuksen johtajan Ville Pernaan hanke, jolla hän on hakenut rahoitusta johtamalleen tutkimushankkeelle tarkoituksenaan selvittää vaalituloksen syyt.

Perna ratsastaa liian monella hevosella. Mainitun tehtävän lisäksi hän on Kanavan päätoimittaja ja Ylen vaaliasiantuntija ja päivystävä dosentti.

Kanavan päätoimittajana hän suojeli Koivistoa ja SDP:tä mm. hyllyttämällä artikkelin, joka Alpo Rusin, Juhani Suomen ja Jukka Seppisen kirjojen perusteella osoitti, miten Koivisto ja Sorsa olivat kytkemässä Suomea SDP:n johdolla ja KGB:n avulla Kremliin (*Hyvästit muumimaalle* s. 144, SDP:n kuningastie katkesi Neuvostoliiton romahdukseen).

Pari vuotta myöhemmin Heikki Urmaksen kirja *Raadolliset toverit ja vallan väärinkäyttäjät* sisälsi luotettavan näytön asiasta. Se luonnollisesti pimitettiin Kanavassa kuten muussakin valtamediassa Maikkaria lukuun ottamatta.

Tämän jälkeen Pernaan uskottavuus on mennyt sekä selvityksen tekijänä että kaikissa

edellä mainituissa tehtävissään. Pernaan kuten monen muunkin tutkijan sisällä asuu pieni tai keskisuuri demari.

Kirjassaan *Virkanimitysrulletti* hallintotieteen tohtori Silvo Kaasalainen käyttää valtaeliitin yhteenliittymästä nimitystä Cosa nosa, joka tarkoittaa mafiaa ja jonka luonne on suurin piirtein sama kuin klubin. Olennaista on se, että siihen mukaan pyrkivät sopimattomat yrittäjät torjutaan armottomasti.

Jyty hetkautti myös kokoomuksen pois raiteiltaan, joten hallitusneuvotteluista ei voinut odottaa mitään muuta kuin nähdyn kaltaista kärsimysnäytelmää.

www.openfinland.net 29.6.2011

Säätytalon kärsimysnäytelmä kertoo aikakauden murroksesta

”Hallitusohjelma on laaja, ja se on siltä osin hyvin vahva.”

Elinkeinoministeri Jyri Häkämies Ylen aamu-tv:ssä 20.6.11

Jyrki Kataisen hallituksen elinkeinoministerin repliikki osuu asian ytimeen: Hallitusohjelman vahvuus ei ole sen laadussa vaan laajuudessa. Kävi kuten entiselle kirjailijalle, joka pyrki korkeaan päämäärään, mutta päätyikin korkeaan sivumäärään.

Kuten vaalitulokset seurasi loogisella väistämättömyydellä noudatetusta politiikasta, niin myös hallitusneuvottelujen lähtökohdat olivat ohjelmoidut johtamaan nähdyn kaltaiseen lopputulokseen.

Kaikki ns. vanhat puolueet elävät vielä henkisesti neuvostojassa ja tupokaudessa. Edellisen hallituksen ohjelmassa kolmikanta oli mainittu 15 kertaa, ja sekä keskustan Mari Kiviniemi että kokoomuksen Katainen olivat luvanneet vaalien jälkeen jopa 200.000 työpaikkaa sopimalla työmarkkinajärjestöjen kanssa ”yhteiskuntasopimuksen” (Kiviniemi) tai ”työllisyys sopimuksen” (Katainen).

Oltiin siis SDP:n ja sen tukijalan SAK:n kotikentällä. Ja kun Katainen liittoutui SDP:n Eero Heinäluoman kanssa Portugalin tukiasiassa, hän oli samalla sinetöinyt kohtalonsa. Neuvottelut oli kytketty tupotatterin sääntöihin: salassa julkisuudelta, tietoja pantaten loppuun saakka, raha-asiat viimeisinä.

Mutta neuvottelusapuolten välillä oli huutava epäsuhta: Alan virtuoosia vastassa oli surkea amatööri, joka ei vielä ollut selvinnyt edes ”tasa-arvotupon” sotkuista. Sen jäljet näkyvät myös Metallityöväen Liiton neljän prosentin palkkavaati muksessa.

Katainen ei osannut edes tupotatterin mimiikkaa, että kuului kauhistella vastapuolen vaatimuksia ja julistaa niiden vievän turmioon. Päinvastoin hänen naamansa loisti kilpaa porrottavan auringon kanssa, mistä

ammattimies teki johtopäätöksen, että on vaadittu liian vähän.

Homman helppous löi kuitenkin Heinäluoman vauhtisokeudella, ja hän sortui yllilyöntiin, joka säikäytti Kataisen paniikkiin ja hätäjarrutukseen. Mutta se oli jo myöhäistä. Kun palattiin takaisin sakkokierrokselta, kirjattiin kaikki aiemmat saannot tuposääntöjen mukaisesti saavutetuiksi eduiksi ja rahastettiin lisää. Joskus ehkä selviää, paljonko tuli lisähintaa.

Demarien kanssa suhmuroitu Portugalipaketti sinetöi samalla sen, että perussuomalaiset jäivät hallituksen ulkopuolelle, mikä kaikesta päätellen oli ainakin demarien tarkoituksin. Alistumalla tähän nöyryytykseen perussuomalaiset olisivat menneet samaan ansaan kuin SMP vuonna 1983, kun Sorsa nöyryytti heitä hyväksyttämällä ns. työsuhteturvalain työttömyyden peruskiveksi.

Säätytalon portailla oli Pontius Pilatus vähän aiemmin piinaviikon kärsimysnäytelmässä kysynyt: ”Mikä on totuus?” Tähän ei hallitusneuvottelujenkaan piinaviikkoina saatu vastausta, miten ns. kestävyysvaje pelkän neuvottelun voimalla pieneni 3,5 miljardilla.

Siinä oli tosin iloinenkin kohta, kun ay-väki marssi ulos mapit kainalossaan. Mutta tekosensa he olivat jo tehneet.

Tuloksena olikin hallitus, jossa on vahvempi ay-miehitys kuin vuosikymmeniin. SAK:n entisen puheenjohtajan Lauri Ihalaisen nimitystä työministeriksi voi pitää raakana pilana, mutta kokoomuslaisittain on kai nähtävä asian valoisa puoli, jolloin häntä voidaan pitää juuri sopivana miehenä tälle paikalle.

Rakennettuaan neljän vuosikymmenen ajan sitä esterataa, joka on noussut työntekijän ja työtä tarjoavan väliin hän jos kuka on ammattimies myös purkamaan sitä. Hyvä lähtökohta on alentaa sitä sen 25 prosentin verran, jota EU on esittänyt, mutta joka ei Suomessa ole edennyt ja

jota yksikään puolue ei vaalien edellä edes maininnut. Se vähentäisi varmuudella sekä työttömyyttä että harmaata työtä.

Tosiasiassa Ihalainen työministerinä tekeekin monta yrittäjää entistäkin varovaisemmaksi yhdenkään uuden työntekijän palkkaamisessa.

Jukka Gustafsson puolestaan on Metallityöväen Liiton Murikka-opiston entinen rehtori, mutta SAK:n entinen johtaja Eero Heinäluoma tiesi hallituksen ajavan itsensä suohon ja valitsi ministerin salkun sijaan eduskunnan työn johtamisen.

Suomen johtamisessa on otettu valtava taka-askel kohti neuvostoaikaa. Kun Ahtisaari Nobel-haastattelussaan Seurassa sanoi, että ”suomettumisen ajan poliitikkojen olisi jo aika siirtyä eläkkeelle”, on heitä nyt päinvastoin nostettu vallan huipulle.

Tähän joukkoon kuuluvat ainakin Erkki Tuomioja, Ihalainen ja Gustafsson. Ja surkeimpana muinaisjäänteinä on Suomen Pankkiin talletettu Erkki Liikanen.

Kata(is)strofi

Katainen tiesi olevansa pakkorakosessa pääministeriasemansa säilyttämiseksi mutta ei tajunnut, että niin olivat demaritkin. Oppositioon joutuminen olisi suistanut heidät lopullisesti irti vallan kahvasta, mutta he eivät itsekään luottaneet Jutta Urpilaiseen pääministerinä enempää kuin tämä itsekään.

Kataisen löperö johtaminen ei ainoastaan pelastanut demareita, vaan nosti heidät asemiin, joka lähentelee sitä tasoa, jolta heidän punakoneensa alasarjo alkoi marraskuussa 05 ja romahti edellisten vaalien jälkeen. Samaa aikaan, kun demareiden ja koko vasemmiston kannatus on historiallisissa pohjalukemissa.

Heillä on vielä hetken aikaa hallussaan presidentin vakanssi ja heidän ministereillään on kässissään ulko- ja talouspolitiikan johto sekä lisäksi eduskunnan johto, minkä lisäksi heidän ajajääränsä ovat saaneet tuntuvasti lisänostetta.

Kun vielä vihreät ovat luotettava tuki, Urpilainen on ryhtymässä kiristämään työnantajia takaisin ”kokoavaan työmarkkinaratkaisuun”.

Ylen aamutv:ssä toimittaja kysyi Ihalaiselta, eikö tällainen koordinointi olisi parempi kuin nykyinen ”villi maailma”.

Mikähän tällainen ”villi maailma” oikein on? Kaikki työehtosopimukset ovat tähän mennessä syntyneet täysin jär-

jestäytyneesti ja laina mukaisesti. Ainoa villi maailma ovat olleet tiettyjen vakirettelöitsijöiden laittomat lakot, jotka pyörivät vuodesta toiseen sopimusten muodosta riippumatta.

Varmaa on, että kun poliitikot puuttuvat asiaan, voi syntyä todella villiä jälkeä.

Takinkäänökset kokoomuksen ja demarien kesken menivät tasan, demareilla se tapahtui EU-politiikan saralla ja kokoomuksella talouspolitiikassa, ennen muuta alv-korotuksessa.

Perussyö sekä hallitusneuvottelujen sekoiluun että työmarkkinapolitiikan pätkimiseen on aikakauden murros. Työmarkkinapolitiikka ja jopa hallituksen muodostamistakin säätelevä perustuslakimme ovat lähestyneet nykyaikaa, mutta toimijoiden valtaosaa hallitsevat vielä menneen ajan ajatusmallit. Ennen kaikkea yritykset ja poliitikot elävät täysin eri ajassa.

Kristian Smeds ampui Tuntemattoman sotilaan päätteeksi alas muumimaan Kansallisen näyttämöllä, mutta sen haamu elää edelleen ja voi hyvin. Monet kaipaavat vielä Kekkosen muistona presidentin ”ärähdyksiä”.

On syntymässä vankka perinne, että mitä aurinkoisemmin Kataisen naama loistaa, sitä suurempia sotkuja se tietää. Riekkuminen vuosi sitten, miten Kreikka pantiin koirakouluun tai ”tasa-arvotupon” jälkeen, miten raavaat metallimiehet saivat vähemmän kuin Sari Sairaanhoidaja, ovat tulleet kalliiksi.

Kataisen hallitus on kuin toisinto vuoden 1987 sinipunahallituksesta (Punamusta vallankaappaus, s. 71/www.kauko-kustannus.fi). Ay-väkeä sen kirjoitustöissä parveili suurin piirtein sama määrä. Mutta silloin valvontakeskus oli Moskovassa, nyt Brysselissä.

Suurin yhdenmukaisuus esikuvaansa on siinä, että kokoomus lähti estottomasti mukaan SDP:n kelkkaan. Niinpä sitten hallitusohjelmakin on täynnä kaikenlaisia hyvyksiä tihkuvia fraaseja:

”Ne kertovat, että tämän hallituksen aikana tasavallassa yli kaiken edistetään, kehitetään, tuetaan, selvitetään, tutkitaan, parannetaan, pyritään, uudistetaan, tarkistetaan, helpotetaan, vahvistetaan, voimistetaan, mahdollistetaan, kiinnitetään huomiota, turvataan, kevennetään, laajennetaan, otetaan huomioon, turvataan, kevennetään, laajennetaan, tähdätään, selkeytetään, yhtenäistetään, korjataan ja luodaan edellytykset. Eräissä tapauk-

sisssa tyydytään vain jatkamaan.

Passiivimuodon lisäksi hallitus ihan itse ja hallitusti korostaa, pitää tärkeänä, suosii, huolehtii, pitää lähtökohtana tai tavoitteena, jopa muutamissa tapauksissa ryhtyy toimiin.

Tällaisia sanoja hallitusohjelman vajaalla 12 painetulla sivulla on hieman eri muodoissaan 278 kappaletta, siis pyöreästi 23 sivua kohti. Tarkistuslaskenta saattaa muuttaa tulosta. Vain poikkeustapauksessa mainitaan millä tavalla edistetään, uudistetaan tai parannetaan. Pääsääntönä on, että mitä epämääräisempi sana on kyseessä, sitä tiheämmin se esiintyy ohjelmapaperissa.”

Havaitsee heti, että kun ottaa sivumäärän huomioon, Kataisen hallitus ei ole päässyt parempaan tulokseen kuin Holkerin hallitus 1987. Ei myöskään taiteellinen vaikutelma ole lähes neljännesvuosisadassa juurikaan muuttunut. Eivät myöskään käytäntöön soveltamisen ongelmat:

”Ongelmat alkavat silloin, kun noille tyhjille sanoille aletaan luoda sisältöä: miten, mihin suuntaan, kuinka paljon, milloin, kuka maksaa.

Muutamista kohdista näkyy selvästi, miten keväinen hallitsemisen huuma on vienyt harkintakyvyn.”

Siterasin silloisen STK:n toimitusjohtajan Pentti Somerton lausuntoa Kauppalehdestä, että demarit olivat ”naruttaneet” kokoomusta. Sekin vielä, jälleen.

Vihreät ovat vuosikymmenien ajan puhuneet perustulosta, mutta he eivät asettaneet edes sen selvittämistä Säätytalolle paluunsa kynnyskysymykseksi, jolloin selvitetävien asioiden määrässä olisi saatu sata täyteen. Tässäkin siis vain tuulienergia heiluttelee heidän huuliaan sen tarkoittamatta mitään.

Holkerin hallitus otti komeasti nimekseen ”hallitun rakennemuutoksen hallitus” Tiedämme, mihin se johti. Jäljet pelottavat.

Nyt hallitusohjelman nimi on vähintään yhtä komea: ”Avoin, oikeudenmukainen ja rohkea Suomi”.

Rohkeutta todella vaatiikin sulkeutuminen hermeettisesti suljettujen ovien taakse, kun protesti kohdistui juuri tällaista kansalaisia halveksivaa johtamistapaa vastaan. ”Avoin on sulkeutuneen vastakohta”, sanoi Katainen esitellessään hallituksen ohjelmaa eduskunnalle.

Osuvoimampi nimitys olisi löytynyt suoraan neuvottelusanasosta: bullshit. Ja tunnukseksi sopisi: Perussuomalaisten pelko on viisauden alku.

Mutta median ja muun valtaeliitin tulos yllätti housut kintuissa. Vielä heinäkuussakaan mediassa ei ollut saatu selville, mitä oli tapahtunut.

Päätoimittaja Mika Pettersson
STT, Avoin kirje

Julkaisuvapaa 13.7.11

Kadonnut yhteys

Täyttäessäsi 50 vuotta – onneksi olkoon (pieni viivästys Hämeessä sijaitsevan kesäpaikan asukilta sallittaneen) – kyselit mm. Aamulehden 7.7. julkaisemassa syntymäpäivähaastattelussa, miten on mahdollista, että teistä journalisteista yksikään ei tieninyt, kuinka laaja tyytymättömyys yhteiskunnassa vallitsee. Kysyt: ”Missä me on oikein oltu?”

Minäpä kerron, missä olitte kaikkien niiden vuosikymmenien ajan, jolloin tätä vaalitulosta pohjustettiin, kun en ole havainnut kenenkään muun vastaavan. – Rohkenen puhutella Sinua kollegana, vaikka opettelitkin vasta kävelemään siihen aikaan, kun olin Ylen ajankohtaistoimituksen hommissa.

Lyhyesti sanoen: Te olitte ”klubilla” norsunluutorneissanne.

Metsäteollisuuden järjestöjohtaja Heikki Pärnänen sanoi aikoinaan, että Suomi ei ole valtio vaan klubi. Tämän klubin kantajajäsenien oikeuksista nauttivat puolueiden ja edunvalvontajärjestöjen avainhenkilöt, ja myös muutamien suuryritysten tähtijohtajat ovat onnistuneet asemoitumaan sinne. Erityisesti niiden talous- ja EU-papisto on ollut vakiseuraanne.

Tässä klubissa te olette viihtyneet hyvin. Edunvalvontakorporaatioihin teillä on ollut suorat yhteydet, niihin instituutioihin, joiden Sitran *Muutoksen Suomi* -raportti kertoi jääneen ajastaan jälkeen ja vieraantuneen ihmisten arkipäivästä. Olisi melkoinen ihme, jos niiden peräällossa kelluva voisi välttyä samalta kohtalolta.

Te uskotte järkkymättä ns. Schumacherin sääntöön, jonka mukaan puhujan arvovalta on suoraan verrannollinen siihen välimatkaan, joka hänellä on tuotantoon, tai siis arkipäivään. Teidän aikanne on mennyt suosikkiekonomistien ja ”-analyttikkojen” käppyröiden ja tilastojen tutkiskeluun ja ennusteiden arvuutteluun sekä rupatteluun omatekoisten vaali- ja muiden asiantuntijoiden sekä päivystävien dosenttien kanssa. Eikä heidän suosionsa vaikuta mitään se, millaista soopaa he päästelevät.

Hyvin konkreettisesti tämä ”klubitason” ja arkitason ero tuli esille Porin SuomiAreena-tapahtumassa kaksi vuotta sit-

ten, kun klubiväki kysyttäessä antoi hallitukselle talouskriisin hoidossa arvosanan yhdeksän, mutta toriväki tarjosi vitosta (Hyvästit muumimaalle s. 42/ www.kauko-kustannus.fi.).

Mutta laskeutuminen ihmisten arjen tasolle on harvinainen poikkeus. Siihenkin tarvitaan taitoa, joka näyttää puuttuvan. Varsinkin Kehä III:n sisäpuolisen valtamedian toimittaja tarkastelee tällöin usein ”pientä ihmistä”, kuin hyönteistä lasilevyllä, missä tämä näyttääkin suuresta journalistista ötökän kokoiselta.

Aivan toinen tyyli oli aikoinaan esimiehelleni Niilo Ihmällä, kuten taannoinen Ylen erinomainen Radiopersoona – sarja osoitti. Hän osasi asettua ihmisen tasolle ja toi sitä kautta loistavasti esille myös oman aikakautensa ilmiöitä. Ehkä tätä voisi opiskellakin.

Kannattaisi lukea ajatuksella myös Antti Penttisen – urheilutoimittajan! - Näkökulma –kirjoitus Hesarista 12.7. Positiivinen poikkeus oli myös Tuomas Karamon keskustelu viime viikolla Ylen Ajantasassa kahden taksikuskin kanssa talouden tilasta.

Haastattelua seuraavana päivänä Aamulehti otsikoi pääkirjoituksensa ”Kadonnut yhteys” ja totesi mm., että vaalien jälkeinen uutisointi ”ei ollut kirkkaimpia jaksoja suomalaisen journalismin historiassa. Siinä tulvi kauhistelu ja suoranainen epä-älyllisyys”.

Ilmaus on lievä. Suhtautuminen oli ala-arvoista, oikeastaan sikamaista, millä monia ammattikuntanne edustaja osoitti henkisen alamittaisuutensa. Yhä edelleen jatkuva ”persuttelu” on pikemminkin katupoikakieltä. Se täytti täsmälleen vihreiden kansanedustajaksi nousseen Jani Toivolan määritelmän rasismista: ”Kun puhuja asettaa laajasti määritellyn ihmisjoukon itseään alemmaksi.”

Varmemmaksi vakuudeksi Toivola itse antoi havaintoesimerkin tällaisesta rasismista opettaessaan saman päivän Ilta-Sanomissa sormi pystyssä perussuomalaista kollegaansa.

Erityisen murheellista on, että tavallaan ammattikunnan vanhimman asemaan Julkisen sanan neuvoston puheenjoh-

tajana noussut Risto Uimonen näytti esimerkkiä rusikoimalla perussuomalaisia olan takan kolumnissaan Ylen Ykkösessä 18.5. Vaikka ei itse lienekään alentunut persutteluun, ei häntä tämän jälkeen voi pitää esteettömänä käsittelemään kantelua, joka neuvostolle on tehty persusanan halventavasta käytöstä.

Klubin rauhaa oli uhkaamassa häirikkö, joka oli torjuttava ja lyötävä takaisiin. Monille tuntui olevan järkytys, millaisia ajatuksia perussuomalaisilta kuultiin.

Arvoisat journalistit, tällaista Suomen kansa, populus, on. Tutustukaapa siihen kaiken uhallakin, vaikka sen ymmärtäminen onkin populismia. Hyi, hyi ja vielä kerran hyi. Siellä on paljon täysin järjetöntä ajattelua mutta myös paljon erinomaisen järkevää.

Kyllä aikanamme saattoi joutua jopa pyytämään anteeksi, jos tiukkasi poliitikolta vastusta kiertelyn takaa, mutta aamu-tv:ssä on kehitetty aivan oma kevytjournalisminsa, ettei katselijoiden aamutunnelma menisi pilalle.

Vaalien jälkeen vietitte aikaanne roikkumalla Säätösalon rapuilla marisemassa hallituseuvellojen tiedotussulkua. Eikö teillä todellakaan ollut keinoja sen murtamiseen? Vai ettekö uskaltaneet edes yrittää? HS:n Karolus Kinnunen mursi aikoinaan budjettisalaisuuden, vaikka joutui siitä tiukkoihin poliisikuulusteluihin. Varisten temppujen kuvaaminen on tietenkin paljon hauskeempaa ja vaarattomampaa.

Monet teistä ovat kuluneiden vuosikymmenien aikana olleet merkittävässä vartiointitehtävissä, ettei läpi pääse sanomaa, jolla ei ole klubin hyväksyntää. Sanoo nimimerkki Kokemusta on. Johtamallasi yhtiöllä on tässä erityisasema.

Olette kirjoittaneet sujuvasti mm. siitä, miten yrittäjiä tarvitaan ja että heidän tulisi työllistää työntekijöitä, mutta ketään teistä ei ole näkynyt lakituvassa, missä olisitte nähneet, mitä tämä SAK:n runteleman työoikeuden ja mielivaltaisten tuomioiden vallitessa merkitsee käytännössä. Takavuotena paikallisen vasemmistolehden toimittaja usein istui takapenkillä, mutta hekin häipyivät samaan tahtiin kuin va-

semmistolehdetkin. Olen varma, että yksikään teistä ei osaa laatia lain vaatimukset täyttävää työopimusta, vaikka olisi esimieskin.

Paljon kivempaa on istua kaveriporukassa suuren yrityksen kvartaalituloksen julkistamislaisuudessa ja pohtia sen jälkeen ”analyttikon” kanssa, miksi tulos on pudonnut pari sataa miljoonaa ja jäänyt alle miljardin. Ja sen jälkeen voi haukkua kvartaalitaloutta.

Ketäpä kiinnostaisi, kun muutaman työntekijän työllistävän yrityksen olemassaolo saattaa olla kyseessä irtisanomisoikeudenkäynnissä. Paljon helpommin saa SAK:n tiedotteista lähes valmiin uutisen. Tai ainakin palstan täyteen. Ja vapaalippujakin on niin moniin paikkoihin, ettei kaikkiin mil-lään ehdi mukaan.

Presidentinvaalejakin te ennakoitte ylätason valtakuvion, ”klubin” kannalta, ette ihmisen, kansalaisen näkökulmasta.

Aurinkoista kesää toivottaen

Kauko Parkkinen

Hyvästit muumimaalle -kirjan tekijä

www.kauko-kustannus.fi

***

Hallintotieteen tohtori Silvo Kaasalainen näyttää tarkoittavan tuoreessa kirjassaan Virkanimitysrulettä samantapaista klubi-ilmiötä, mutta hän rinnastaa tämän joukon mafiaan: ”Poliittiseen valtavarkostoon ei voi päästää ulkopuolista sen enempiä kuin Cosa nostraan.”

Ensimmäisen kirjani alaotsikkona oli *Suomi-neito työmarkkinamafian pakkosyleilyssä*.

Eurokriisi

Hallituksemme keikkuminen euroallokossa on ollut tuskallista katseltavaa, olkoonpa pääministerinä sitten Mari Kiviniemi tai Jyrki Katainen.

Hesarin komean kuvan teksti kertoo tänään 27.8., että Senaatintorille katseleva pääministeri on huolestunut Suomen EU-vastaisesta ilmapiiristä. Huomaisipa suunnata katseensa Senaatintorin asemesta peiliin.

”Tasa-arvotupon” isä neuvoo myös työnantajia koordinaatioon ja perää luottamusta. Peilillä olisi taas käyttöä.

Ikään kuin ei jo aiemmin olisi saatu riittävästi järkytyksen aiheita, nousi suorastaan tukka pystyyn, kun kuuli, mitä pääministeri kertoi eduskunnan suurelle valiokunnalle jälleen yhdestä hätäkokouksesta Kreikan ja euron pelastamiseksi.

Katainen sanoi, että EU:ssa tehdään syksyllä ”megalukaan” ratkaisuja, joista Suomenkin tulevaisuus mitä suurimmassa määrin riippuu. Kuitenkaan Suomen pääministerillä ei ollut aavistustakaan, mitä ne voisivat olla. Ajopuuna ja koskessa kolisten mennään.

”Keskinertaisuuksia, tomppelaita ja kääpiöitä”

Jatkuvien hätäkokousten sarja on antanut vakuuttavan näytön siitä, miten Hesarin Brysselin kirjeenvaihtaja Annamari Sipilä luonnehti kolumnissaan 24.5.10 siellä Angela Merkelin ympärillä pyörivää porukkaa: ”keskinertaisuuksia, tomppelaita ja (äly) kääpiöitä” (Mm s. 123, *Millä lihaksilla estetään euron sortuminen?*).

Siihen aikaan Jyrki Katainen ilakoi, miten oli otettu niskalenkki markkinavoimista ja miten kreikkalaiset oli pantu koirakouluun, joka varmasti tehoaa. Oikeampaa olisi ollut sanoa, että Kreikka pantiin lahtipenkkiin.

Sekin oli monille pilkan aihe, kun Timo Soini kertoi, ettei voinut mennä Kataisen ja Heinäluoman hänen varalleen Säätösalolla suunnittelemaan vipuun hyvällä omallatunnolla.

Pilkkaajien joukossa istuvilla ei ilmeisesti tällaista rasitetta ole. Paremmiin varustautunut kyllä sen ymmärtää. Kun 1970-luvun loppupuolella tulini täysin vakuuttuneeksi, että tulopolitiikka on tosiasiaa tuhopolitiikkaa, en voinut omantunnon syistäkään jatkaa sitä, vaan katsoin velvollisuudekseni kertoa sen julki 1981.

Sampopankin pääekonomisti Pasi Kuoppamäki kertoi Kaupalehdessä 18.8., että ekonomistista tuntuu kuin heittäisi tikkaa sumussa.

Se on kauan näkynyt tuloksisistakin. Demarien ja Ylen mielisekonomisti Jaakko Kianderille löytyy aina tilaa myös Hesarista. Samalla saadaan näyte siitä järjen määrästä, joka ohjaa sekä Suomen että EU:n päätöksentekoa.

www.openfinland.net 31.5.11
Ekonomistien Idols-kisa

Taloustieteen Nobel vihdoinkin Suomeen?

Suomen Pankin entinen tutkimuspäällikkö Heikki Koskenkylä vertasi pari vuotta sitten julkisuushakuisina pitämiään ekonomisteja Idols-tähtiin. Palkansaajien tutkimuslaitoksen johtajan tehtävästä Ilmarisen talousjohtajaksi siirtynyt Jaako Kiander on kauan keikkunut tässä kisassa kärkisijoilla, mutta nyt hän on lyönyt pöytään sellaisen pläjäjyksen, että se vetää kilpailijat hiljaiseksi.

Kianderin Vieraskynä -kirjoitus Helsingin Sanomissa 29.5. on otsikoitu ”Ruotsin talousihme ei syntynyt sattumalta”. Siinä hän esitteli monia asioita, jotka Ruotsi on hoitanut Suomea fiksummin, mistä syystä talous on siellä paljon vahvempi kuin Suomessa.

Kiander kirjoittaa, että ruotsalaiset eivät tee töitä suomalaisia enemmän, vaan keskimääräinen työaika on lyhyempi kuin Suomessa. Hänen mukaansa ”Ruotsin varsinainen valtti näyttää sen sijaan olevan työn tasaisempi ja kautuminen”.

”Parempi työllisyys perustuu suurempaan julkiseen sektoriin. Ruotsissa julkisella sektorilla työskenteleviä on väkilukuun suhteutettuna kolmannes enemmän kuin Suomessa. Yksityisissä yrityksissä sen sijaan on suhteellisesti vähemmän työpaikkoja kuin Suomessa”.

Ja ”ankaramman verotuksen ansiosta suurempi osa kansantulosta voidaan Ruotsissa kiertää julkisen sektorin kautta”.

Heureka! Siinä se on. Turhaan hallitusneuvottelijat tuhertavat Säätytalolla. Onneksi mm. Nokia on irtisanomassa työntekijöitään, ja alihankkijoitakin heitä vapautuu melkoinen määrä. Heidät on vain sijoitettava suoraan kuntien ja valtion hommiin, niin lyödään kaksi kärpästä yhdellä iskulla: Yksityisten yritysten työntekijämäärä pienenee ja julkisen sektorin työntekijämäärä kasvaa. Lähestytään Ruotsin mallia, ja talous vahvistuu.

Eihän siinä ole mitään uutta, että ei osata tehdä eroa sen ”komentosillan”, jolla julkisen sektorin väkeä askartelea, ja sille varallisuutta tuottavan ”konehuoneen” välillä. Poliitikolla se näyttää kuuluvan suorastaan ammattitaitoon, mutta sitten

Hertta Kuusisen päivien ei sitä juuri ole kuultu lausuttavan ääneen yhtä selvästi.

Kiander on aiemminkin tehnyt merkittäviä talousinnovaatioita. Väitöskirjassaan hän mm. tutki lakkoherkkyyttä ja intoutui vastaväittäjän kysymyksen vastatessaan kehittelemään teoriaa, että yritysten varastojen suuruuden perusteella voitaisiin ennakoita lakon todennäköisyyttä. Sillä ei ollut vähäisintäkään yhtymäkohtaa käytännön todellisuuteen.

Vuoden 08 lokakuussa hän johtamansa tutkimuslaitoksen tiedotteessa julisti ilosanomaa, että talouden hyvä vire tulisi jatkumaan. ”Pilviä taivaanrantaan tuo ainoastaan USA:n asunto- luottokriisi, mutta sen vaikutukset Suomen ja koko EU:n talouteen jäävät vähäisiksi.”

Erityisen arvokas on Kianderin taannoin esittämä oppi, että valtion velan ottoa ei ole syytä kavahtaa, sitä kun ei edes tarvitse maksaa takaisinaan.

Tämä yhdistettynä nyt julkistettuun uuteen oppiin avaa aivan huikaisevia näkymiä. On vihdoinkin keksitty ikiliikkuja. Nyt voidaan todella laulella kuin mummolaan pyöriälevät lapset Raimo Sailaksen Kanavan kolumnissa: Pilven hattaraa ei näyt. Ne parin vuoden takaiset vähäisetkin ovat häipyneet taivaanrannasta.

Kyllä tällaisella innovaatiolla pitäisi jo talouden Nobel-palkinto vihdoinkin saada Suomeen. Talouden Idols-kisassa Kiander voitaneen joka tapauksessa jo julistaa voittajaksi. Kyllä tätä on vaikea ylittää.

Kuin sattuman oikusta samana päivänä Ylen Kansanradiossa soittaja Turun puolesta esitti myös käytännön ratkaisun, miten homma voidaan hoitaa. Hän ehdotti, että liikennevalot korvattaisiin liikennepoliiseilla, jotka työskentelisivät kahdessa vuorossa, jokaisella olisi varmies.

Tähän hommaan Nokialta irtisanottavat soveltuisivat varmaan hyvin, he kun ovat viestinnän ammattilaisia.

Soittaja kertoi vielä mieltivänsä rahoitusta ja kertovansa siihen ratkaisun neljän vuoden kuluttua. Suotta vaivaa päätänsä niin kauan, otetaan vain velkaa,

sitä kun ei tarvitse maksaa takaisinaan. Vaihtelemalla liikennepoliisien asemapaikkoja saadaan aikaan myös Kianderin kaipaama kansantulon kierrätystä.

Kianderin oman selityksen mukaan kirjoituksella oli tarkoituksena ihmetellä Hesarin ja Kauppalehden viimeaikaista Ruotsi-hehkutusta. Normaalilla sisälukutaidolla se kyllä näyttää pikemminkin lisäävänä tätä hehkutusta, jota sitä paitsi on kaikkein intomielisimmin harjoittanut hänen Ruotsin suhdanneinstituutin johtajana työskentelevä kollegansa ja poliittinen hengenheimolaisensa Juhana Vartiainen.

Niillä, joiden eläkkeet ovat Ilmarisen taloustaitojen varassa, saattaisi olla syytä huoleen. Kianderin asemaa Ylen auliina päivystävänä ekonomistina ja muunkin median suosikkina hänen kirjoittelunsa tuskin kuitenkaan vähentää, mutta ammattikunnan muutenkin laskenutta luottoluokitusta se edelleen heikentää. Tässä mentiin jo reilusti roskapuheluokkaan, ja sekonomisti-nimike saa lisää katetta.

Paljon puhuva rinnastus saadaan, kun verrataan kirjoituksen saamaa vastaanottoa siihen, miten kaikkea perussuomalaisen esittämää on mediassa tutkittu suurennuslasilla tavalla, jonka rinnalla piru Raamatun lukijana on puhdas amatööri. Hyttysten kurnimistalkoisiin on osallistunut yliopistoprofessoreitakin.

Sen sijaan ns. vanhaa valtaa edustavien puolueiden ja korporaatioiden taholta tulevissa hengentuotteissa kamelin kokeiset sammakot sujahtavat läpi sujuvasti luineen karvoineen. Ei ole mediassa näkynyt Kianderin ajatusten kritiikkiä.

Erityisasemassa on SAK:n, jonka kirjoittajille Hesarin Vieraskynä-palsta on aina avosylin auki.

Ja aina on mukava syytellä toisia omasta typeryydestä ja löperyydestä.

Kauppalehti Debatti 28.7.11

Mikä on EU:n vastuu eurokriisissä?

Entinen Kreikan suurlähettiläämme Ole Norrback esitti Kauppalehdessä 30.6. tiukat madonluvut Kreikalle syistä, jotka johtivat sen kriisiin. Hän mainitsee korruption sekä puutteet poliittisen, hallinnollisen ja oikeusjärjestelmän toiminnassa mutta sanoo, että kokonaisuudessaan kriisin syihin on kiinnitetty liian vähän huomiota.

Aiemmin keväällä Norrback sanoi radiossa, että ongelma ei ole tilastojen vääristely (sitä lievästi harjoittaneet monet muutkin), vaan se, ettei tilastoja lainkaan ole. EU:lle annetut tiedot oli siis vetäisty ”hatusta”.

Hämmentävää on se, että Norrback oli suurlähettiläänä vuosina 03-07 mutta kertoo tietonsa vasta nyt. Vai kertoiko hän ne aikanaan poliittiselle johdolle, mutta siitä ei piitattu?

Entä oliko hän ainoa EU-valtion suurlähettiläs, joka tiesi tosiasiat? Vai olivatko muut suurlähettiläät yhtä hiljaisia tai muiden maiden poliittiset johtajat yhtä kovakorvaisia?

Varmaan Norrbackin edeltäjätkin tiesivät jotakin asiasta, joten mitä tietoa nämä mahtoivat raportoida Kreikan liittyessä yhteisvaluuttaan, tai kun solmittiin hyviin toiveisiin perustuva kasvu- ja vakaussopimus, jolta siis ainakin Kreikan osalta puuttui Norrbackin tietojen perusteella pohja kokonaan?

Tosin siltä puuttui pohja muutenkin, valtiovallalla kun ei ole komentovaltaa yrityssektoriin, jonka kyvystä luoda varallisuutta sopimuksen kate viime kädessä on kiinni. Ne voivat vain kuristaa ja kurittaa kansalaisia ja yrityksiä kuten nyt kreikkalaisia, jotka Jyrki Kataisen mukaan pantiin vuosi sitten koirakouluun. EU karautti paikalle kuin kasakat Suomessa Venäjän vallan aikaan.

Kuristusnarulla ei kuitenkaan voi työntää yrityksiä, vaan se on niille myrkyä, joka jättää jälkeensä raunioita. Kokonaiskuva on tältäkin osin kovin hämärä, mutta ainakin tuhatmäärin yrityksiä lienee lopettanut toimintansa. Uusimmassa hätäpakettissa rahaa suunnattiin sinne tietty määrä, mutta juuri muuta ei tiedetäkään.

EU:n vastuun kannalta olisi erityisen tärkeää tietää, paljonko Kreikalle kuten myös Irlannille ja Portugalille, syydettiin EU-rahaa syrjäseutu- ja muihin tukiin jo jäsenyyden esivaiheessa ja mikä oli sen vaikutus mm. korruptioon.

Kokonaiskuva jää hämäräksi myös sen vuoksi, että ei tunneta sitä härskiä taustapeliä, jota kansainväliset suursijoittajat ovat harjoittaneet. Tiedetään Soroksen rehennelleen kansainvälisillä uutiskanavilla, että hän huiputti Ranskan Sarkozyn tukemaan Kreikkaa. Niillä liikkuu tilanteesta muutakin tietoa, joka ei näytä yltävän Suomeen.

On mahdollista, että kasvu- ja vakaussopimuksen merkittävien vaikutus on ollut siinä, että se antoi taloudeltaan heikoille maille luotettavan leiman ja sijoittajien silmissä ja loi pettävää turvallisuuden tunnetta, joka rohkaisi niitä hulvattoon luotonantoon tunnetuin seurauksin.

Eurooppaministeri Alexanderi Stubb sanoi Ylen aamutv:ssä 30.6., että Kreikka saa syyttää kriisistä vain itseään. Sen omavastuu on tietenkin mittava, mutta vastuuvapauden myöntäminen EU:llekin saattaa olla ennen aikaista.

Kauko Parkkinen
Vantaa

KL 28.7.11

Varsin monet kreikkalaiset ovat sanoneet, että he eivät alistu tuohon EU:n kasakatyylisiin. Kreikan kansa ja kansanluonne ei näytäkään kiinnostavan ketään näistä tomppelista ja keskin-kertaisuuksista. He eivät tunne myöskään sitä lainalaisuutta, jonka Ari Turunen esittää *Ylimielisyyden historiassaan*: ”Historia osoittaa, että ylimielisyys ei ole koskaan synnyttänyt mitään muuta kuin sotia, katastrofeja, vihaa ja suunnattomasti epäonnistumisia.” Tähän historiaan on jälleen saatu uusi luku.

Sain pienen kosketuksen tähän kreikkalaisten kansallisuuteeseen Helsingin käräjäoikeuden ”porstuassa” keskustelusta irtisanotun työntekijän kanssa. Irtisanomisen syynä oli ollut mm. se, että kuljetusfirma oli katsonut työntekijän käyttäneen bensaa luvattomasti omiin ajoihinsa.

Oli yritetty sovintoa, jossa työnantaja tarjosi markka-aikana 20.000 ja työntekijä vaati 80.000 eikä suostunut tulemaan yhtään alaspäin.

Kaksistaan keskustellessamme työntekijä sanoi, että hänellä on kreikkalaiset sukujuuret eikä häntä mikään loukkaa niin pahasti kuin epäily, että hän olisi varastanut bensaa. Hän sanoi myös Kekkosen pahimmaksi virheeksi, että tämä oli poistanut kaksintaistelun laista.

En tuntenut Kekkosen täläistä kolttosta, mutta sanoin, että minunkin mielestäni olisi oikein, että hän selvittäisi välinsä työnantajan kanssa kaksintaistelussa.

Tämä laukaisi tilanteen niin, että sovinto syntyi 23.000:lla.

Petos Eurooppaa kohtaan

Suomessa ei enää tunneta Saksan talousihmeen taustavoimaa Wilhelm Röpkeä, jonka loistavasta kirjasta *Ihmisten valtio* Johannes Virolainen kertoi saaneensa ajatuksen maakuntayliopistoista.

Saksassa hänet kuitenkin muistetaan edelleen. Frankfurter Allegemeine Zeitung mm. viittasi Kreikan tukipäätöksen jälkeen 24.7. lausumaan, jonka Röpke esitti 1950-luvun alussa Euroopan talousyhteisön perustamisen aikaan: ”Jos yrittäisimme organisoida Euroopan keskistetyksi ja muokata siitä enemmän tai vähemmän suljetun blokin, se olisi petos Eurooppaa kohtaan.” Euroopan menestys on pikkuvaltioissa.

Myös saksalaisen Ifo-instituutin johtajan Hans-Werner Sinnin haastattelun otsikko samassa numerossa kuului: ”Tämä on turmion tie.”

Nyt olemme tällä petoksen ja turmion tiellä, mutta mitä muuta voisi odottaa liittoutumalta, joka on perustunut haaveisiin ja huijaukseen ja jota on toteutettu suunnattoman ylimielisyyden siivittämänä.

Suomi oli tässä huijauksessa erityisen taitava, kuten edellä vaalilehden kirjoituksessa on kerrottu, päätekoijoina kaksi presidenttiehdokastamme. He onnistuivat niin hyvin, että Riitta Uosukainenkin kertoi Suomen Kuvalehdessä (15/97) olleensa siinä uskossa, että hänen johtamansa eduskunta päättää markasta luopumisesta erikseen.

Nyt näyttää siltä, että Niinistö olisi tullut katumapäälle, mutta ei uskalla sanoa sitä suoraan. Missään tapauksessa ei kysymys ole juristien tuntemasta ns. tehokkaasta katumisesta, joka mitätöisi teon vaikutukset, ikään kuin sitä ei olisi ollutkaan.

***

”Euroon liityttäessä luotiin turvajärjestelmäksi myös europuskurit, joiden oli määrä suojata nykyisen kaltaisilta kriiseiltä. Mihin ne lienevät haihtuneet, sillä niistä ei ole kuultu mitään silloin, kun niitä olisi tarvittu.”

Nykyinen maatalousministeri Sirkka-Liisa Anttila sanoi, että hänellä on vankimmat europuskurit. Tämä ilmeisesti piti paikansa, sillä ne näyttävät olevan edelleen tallella.”

(kirjasta Mm s. 130, josta myös seuraava luku)

www.openfinland.net 27.10.10
www.kauko-kustannus.fi

”Vakauden lipun alla ei politiikassa voiteta mitään.”

Margareth Thatcher suurlähettiläs Ilkka Pastisen muistelmien mukaan

Eurooppalainen painajainen

Järkytys oli melkoinen, kun eräänä aamuna vanha Amerikoista tuotu pöytäkello kävi takaperin. Aamu-unet keskeyttäneet kevyt painajainen tuntui jatkuvan. Pysäytys ja uusi käynnistys auttoi vain hetkeksi. Kohta takaperoinen käynti jatkui, kunnes se juuttui viisari nytkyen käymään paikallaan.

Ja painajainen jatkui edelleen, kun aamun lehti rävytti näkyviin rankat sanktiot, jotka jysähtäisivät automaattisesti niskaan EU:n pääkonttorista, jos jäsenmaat rikkovat ”kasvu- ja vakaussopimuksen” vajeiden

rajoja. EU:kin kävi takaperin!

Läheisyysperiaate oli sen keskeinen tunnus, ja vapauksiakin oli luvassa, mutta nyt vedettiin ohjokset tiukasti Brysseliin pakon ja uhkailun voimalla. Alkaako EU:kin hetken kuluttua nytkyä paikallaan kuin Amerikan-kello?

***

Jutta Urpilaisen hokemassa sumussa varsinkin kaikki juuriltaan irronneet lähtevät ajelehtimaan arvaamattomiin suuntiin.

Niin näyttää käyneen myös vanhalle kunnan postille, joka onkin nyt Itella, mitä olen kirjassani pitänyt henkiseen maisemaamme kohdistuvana ympäristöririkoksena. Nyt lienee sitten Helsingin olympialaisten kymppin neljäs miehemmekin nimeltään Hannu Itella.

Siitä seuraa muutakin sekoilua. Kirjeen postittaminenkin on tehty niin vaikeaksi, että siitä ei selviä ilman vaikeaselkoista esitettä ja tarran kiinnittelyä tai numeron piirtelyä kuoreen.

Mutta vinkki Urpilaiselle ja Kataiselle: Syyllinen tähän ja muuhunkin sekoiluun on löytynyt.

www.openfinland.net 3.2.2011

Missä EU, siellä Richard Lamm

Suomen Posti, tieteelliseltä nimeltään Itella vulgaris, pani tuulemaan järjestämällä kirjelaatikot uuteen uskoon, niin että tyhmempi voi pelätä kirjeiden jäävän tuulen viemiksi tai ainakin tuulijolle. Niin vaikeaselkoisia olivat ne ohjeet, joita koteihin tuli. Niissä oli kaksi keltaisen ja yksi sinisen laatikon kuvaa ja tekstiä, josta kukaan tervejärkinen ei saa selvää.

Diplomi-insinööri Marjo Sirvala tarkasteli niitä perusteellisesti Hesarin mielipidesivulla 1.2. ja päätyi oletukseen, että ne oli laatinut Richard Lamm brittihuumoria mainiosti edustaneesta radiosarjasta Knalli ja saatevarjo. Lamm oli ministeriön erikoisosaston kakkosmies, joka muiden osastojen toimeksiantoja hoitaessaan sai vuorenvarmasti aikaan kaaoksen.

Tähän vastasi kaksi päivää myöhemmin Itellan liiketoimintajohtaja Ulla Seppälä, mikä jälkeen asia tulikin selväksi. Kirjeen voi ”sujauttaa” (hyvin Lammin tyyliin soveltuva sana) kumpaan laatikkoon tahansa tai myös niitä muodoltaan muistuttavaan kottaraisen pönttöön, jos sellainen sattuu olemaan näköpiirissä. Ne menevät aina perille milloin sattuu, jos hyvin sattuu.

Nyt onkin selvinnyt, miksi niin monet hankkeet ovat viime aikoina menneet pahasti pieleen. Ne ovat yleensä EU-lähtöisiä, ja kuuleman mukaan myös EU on alkanut käyttää hyväkseen Richard Lammin palveluksia. Hänen kädenjälkensä näkyy mm. jätevesiasetuksessa, mutta Naturaan hän ei ehtinyt kuin loppukaronkkaan. Bensan sekaan Lamm lorautti jotakin ihmeainetta, joka pani autoilijat säntäilemään sinne tänne.

Kun yritin maksaa Lakimiesliiton jäsenmaksua, en löytänyt tilisiirtolomakkeesta lainkaan paikkaa tavanomaiselle tilinumerolle. Sen sijaan oli Pohjanmaan junan pituinen jono numeroita ja kirjaimia, lähes viisikymmentä.

Soitin liiton toimistoon kysyen, onko siellä ketään niin viisasta ihmistä, joka osaisi sanoa, mitä lomakkeeseen pitää kirjoittaa. Jo vaihteen numeroon vastannut ilmoittautui niin viisaaksi, ja pitkän puhelinneuvottelun jälkeen sainkin lomakkeen

täytetyksi. Tiliote ei vielä ole saapunut, joten ei ole tietoa, onko mennyt perille.

Oletin, että asia saattaa olla nykykielellä haasteellinen kuuluisalle Pihtiputaan mummolle, mutta hän ei kuulemma ole Lakimiesliiton jäsen.

Tämä viisas ihminen kertoi sen aiemminkin tietämäni seikan, että EU tässäkin oli takana. Siis Richard Lamm.

Toistaiseksi vahvistamattomat tiedot kertovat, että Richard Lamm olisi ollut konsulttina myös Jan Vapaavuorella ja Jussi Pajusella hankkeessa, jonka tarkoitus oli yhdistää Vantaa Helsinkiin.

Maan rajojen ulkopuolellehan Pajunen sijoitti tämänkin hankkeen ”lähtölaukauksen” Helsingin kaupunginvaltuuston ”historiallisessa” hupinäytöksessä 31.1. Syyn vain sai kontolleen vuoden 2003 territorial review -projektillaan EU:n sijasta OECD.

Monet ovat surreet sitä, että sarja on hiljan lopetettu. Kuuleman mukaan Lamm onertonut, että EU:ssa on nyt niin paljon hommia, että radiojutut oli pakko jättää. Toistaiseksi vahvistamattomien tietojen mukaan hänelle ollaan siirtämässä veto vastuuta mm. Kreikan, Irlannin, Portugalin ym. kriiseissä.

Hesarin Brysselin kirjeenvaihtaja Annamari Sipilä luonnehti taannoin Brysselin väkeä sanoilla keskinkertaisuuksia, tomppelista ja kääpiöitä. On lohdullista tietää, että joukossa on edes yksi terävä kaveri, joka saa jotakin aikaan.

Norjalainen jytky ja aselaki

Surullisin jytky kirjan ilmestymisen jälkeen tuli Norjasta. Siihen liittyy monia muitakin murheellisia piirteitä kuin uhrien suuri määrä.

Masentavaa on, kuinka aina tällaisten tapausten jälkeen ensimmäisinä ponnahtavat pintaan kaikkein typerimmät asioiden yksinkertaistajat ja poliittisen myntin iskijät. Ja erityisen murheellista on, että näiden joukossa on tasavaltamme presidentti, tämä ”arvojohtajamme” ja koko kansan presidentti, joka ei kuitenkaan halua olla yli 300.000 metsästystä harrastavan presidentti, vaan leimaa heidät potentiaalisiksi murhamiehiksi vaatimalla aselain kiristämistä.

Metsästys on harrastuksista puhdashenkisimpiä ja nojaa vankimpaan suomalaiseen perinteeseen. Ilman heitä ei olisi myöskään näitä päällepämereitä, jotka ovat tehneet Suomesta monelle sietämättömän holhou- ja kontrollivaltion.

Mistähän Halonen tietää, että aselain kiristäminen pienentäisi ikävien tapausten määrää? Tutkimustieto puhuu päinvastaisesta.

Kuten kirjassa kerrotaan (s 109), puukkojunkkarien taustoja tutkinut Reino Kallio kertoi 29.1.11 Helsingin Sanomissa, että kun kunnat pari kolme vuosisataa sitten pyrkivät silloisen lain sallimin omin säädöksiin rajoittamaan nuorten toimintamahdollisuuksia ja vapaa-ajan viettoa, se johti selvään väkivallan lisääntymiseen. Ja päinvastoin.

”Kyse on vääristyneestä ja epäoikeudenmukaisesta vallankäytöstä, henkisestä väkivallasta”, sanoo tutkija.

Halosella oli kiire selittää, että tapaus oli syntynyt ”äärioi-

keiston piirissä”. Tuo linkki on kovin hutera.

Kovin vähällä huomiolla on ohitettu se, että ampujan pääkohteena oli entinen demaripääministeri Gro Harlem Brundtland, joka oli siis vähällä kokea ruotsalaisen aatetoverinsa Olof Palmen kohtalon.

Vuonna 1986 ja 2003 kirjoittamani teksti kannattaisi vihdoinkin lukea ajatuksella, mikä kaikissa pohjoismaisissa ampumamurhenäytelmissä on ollut todellinen yhdistävä tekijä.

Tosiasia on, että niiden kaikkien kasvualustana on ollut se kaikissa kolmessa pohjoismaassa harjoitettu kaksinaamainen politiikka, jossa sosialidemokraatit ovat soittaneet ensiviulua. Näkyvämmän kuin äärioikeistolaiset meillä ovat julkisuudessa hilluneet kiihkovasemmistolaiset, kuten Halonen ja Erkki Tuomioja.

On aiheellista kysyä, juuri siksikö tällä parivaljakolla oli nytkin niin kiire julkisuuteen, että jäljet peittyisivät. Molemmat tunsivat kuvan kirjoituksen.

Perussuomalaisten Jussi Halla-aho on joskus vuosia sitten kirjoittanut, ettei pohjoismaista sosialidemokraattia pahempaa matelijaa ole planeetalla. Tuosta on paha sanoa mitään, sillä sen lajin huippuosajia on melkoinen määrä.

Sen voi kuitenkin nimimerkki Kokemusta on sanoa, että kaksinaamaisuudessa ja kaksinaamoraalissa he edustavat ehdotonta huippua. Eräs ilmentymä siitä olivat myös ensimmäisessä kirjassani kertamani kaksoisneuvottelut. Puheet öiseen aikaan olivat koko lailla toisenlaiset kuin päivänvalossa kommunistienkin ollessa paikalla.

Kahden moraalien järjestelmä

Vuonna 1988 kirjoitin Kekäle -kirjassani uudesta uljaasta edustusmoraalista, joka selitti silloisen Harri Holkerin sinipuhallituksen ministerien ristiriitaiset ratkaisut erityisesti Outokummun chileläistä kuparia ja suomalaisia jääkiekkoilijoita koskeissa asioissa.

”Tuo sataprosenttinen (moraali) on tarkoitettu ikään kuin edustuskäyttöön, silloin kun pidetään juhlapuheita, laaditaan puolueohjelmia tai simputetaan vaarattomia nuorukaisia ja urheilujärjestöjen diletantteja kerubeja.

Se toinen taas on se paljon puhuttu ja parjattu työmoraali, malliltaan hieman arkinen ja heikompilaatuinen tosin, vähän väljäkin, mutta erityisesti hämääntyä työympäristöön ihan passeli, kun tehdään raakoja päätöksiä todella tärkeistä asioista, esimerkiksi röyhkeästi järkisyistä piittaamatta laajentuneen valtiomyhtiön pelastamiseksi. Ei niin likaiseen työhön oikein edustusmoraalia kannattaisi uhratakaan, sotkeentuisi vain suotta, eikä sitä salaisen päätöksen hämääntyessä kukaan edes huomaisikaan.

Jo nimikin sanoo, että edustusmoraali sopii nimenomaan edustustehtäviin, kuten mm. arvovaltaisten järjestöjen puheenjohtajatehtäviin. Esimerkiksi ministeri Tarja Halosella oli

Suomen Chile-seuran puheenjohtajana aivan uljaasti säihkyvä edustusmoraali, minkä jälkeen sitten hallituksen harmaaseen työmoraalihaalariin pukeutuminen tuottikin melkoisia ongelmia.” Mutta onnistuihan se sentään presidentin suosioillisella myötävaikutuksella, kuten tämä myöhemmin itse kertoi. (Kekäle s. 123).

Kahden moraalien järjestelmä soveltuu erityisen hyvin tupoteatteriin: ”Kahden moraalien järjestelmä on kuin luotu niitä tilanteita varten, jolloin demarijohtoiset liitot hyväksyvät saman ratkaisun keskusjärjestönsä SAK:n hallituksessa mutta hylkäävät omissa liitossaan.”

Mutta ei mikä tahansa edustusmoraalin mallikaan sovellu kaikkiin edustustilaisuuksiin, esimerkiksi Dalai-laman tapamiseen soveltuva mallia ei ollut yhdelläkään demarilla.

Tähän kahden moraalien järjestelmään paljolti perustuu sitkeänä elävä tupojen haikailu. Vaikka ratkaisun olisi hyväksynytkin edustusasussa myös oman liittonsa hallituksessa, ei se lainkaan häiritse sitä, että työmoraalin haalarissa vaatii siihen lisää, kuten entinen valtakunnansovittelija Juhani Saloniuksen taannoin totesi lakimiespäivän luennossaan.

Edustusmoraaliin pukeutuneena oli mukava puhua solidaarisesta palkkapolitiikasta,

kunhan sitten vain arkimoraalin haalarissa hankki siihen omalle liitolle vähän enemmän.

Ja EU-politiikka on avannut aivan uusia ulottuvuuksia kahden moraalien järjestelmälle, onhan se Lipposen mukaan sosialidemokraattinen projekti. Urpilaisen johdolla on kehitetty vakuuksien, Urpilaisen kielellä takuuksien, nimellä aivan loistava keksintö, jossa voi samanaikaisesti olla sekä mukana Kreikka-talossa että niiden ulkopuolella. Näin on luotu porsaanreikä tai kissankolo, jonka avulla puolue livahtaa ennen vaaleja asettamastaan ”kynnyskysymyksestä” sen ali.

Kekkonen: katin kontit

Kynnyksistä demareilla onkin aivan erinomainen kokemus, ja niihin kompastelusta.

1950-luvun alkuvuosina Kekkonen ollessa pääministerinä rahat valtiolla olivat taas kerran lopussa. Demarit tarjosivat avuksi kynnysohjelmaansa – tosin silloin ei käytetty tätä kodikasta sisäpiirikieltä, vaan puhuttiin sosialidemokraateista.

Savonlinnalainen Itä-Savo selosti pääministeri Kekkonen puhetta, kun hän viikonvaihteen puhujamatkalla kommentoi tätä ohjelmaa. Kekkonen rinnasti sen palopäällikön kokemukseen, kun tämä palopaikalta tultuaan kuvaili tapahtumaa vaimolleen.

Mies kertoi, että siellä kerrostalon yläkerran ikkunassa huuteli hätäännytyn mummo, jota kehoitettiin hyppäämään alas. Mummo epäröi, mutta hänelle vakuutettiin, siellä on pressu alla. Niin mummo hyppäsi.

No kuinkas siinä kävi?, kysyi vaimo.

Katin kontit, eihän siellä pressua ollut, oli vastaus.

Kekkonen jatkoi, että sosialidemokraattien kynnysohjelma on kuin tämä pressu, vain kuvittelua.

Ei tosin sitten aikanaan mennyt läpi ns. niukkasbudjettikaan, jossa menoja leikattiin kautta linjan kymmenellä prosentilla.

Urpilainen riehaantui kovin mainostamaan Kreikka-sopimustaan, mutta historia toistaa itseään tässä demarien uusimassa kynnyskysymyksessä: Katin kontit, eihän siellä tosipaikan tullen vakuuksia ollut.

Vahinko, että demarien ajatushautomon uusin innovaatio ei mennyt läpi. Sillä olisi voinut mainiosti maksaa myös verot pikkurahalla, jonka viisas valtio oli pannut kasvamaan korkoa 30 vuodeksi, kuten Hesarin Karls-

On täysin selvää, että Ruotsin tauti on tappavaa, voima- eli väkivalta-politiikka vetää väistämättä puolelensa väkivaltaa. Paljoakaan ei ole merkitystä sillä, kenen käsi vetää liipasinta. Ja unhoon jääviä uhreja tulee paljon, ahdistuksen kautta.”

Tällaisiin törmäyksiin palmelais-sorsalais-haloslainen tapa ajatella ja toimia todellakin johtaa. Toistaiseksi laajamittaisiin on nelisen vuotta noiden rivien jälkeen alkanut lama, jonka tuhannet uhrat on autuaasti unohdettu.

Mitä sanot, Paavo Väyrynen? Et ole vastannut yli kymmenen vuoden takaisin puheisiin pahimmasta virheestämme? Oletko siirtynyt laskulohien taajaan joukkoon? Tai peräti muikkuparveen?

Viimeinen (toivottavasti) ideologian voimalla läpi runnottu laki oli yt-laki, joka jo ensimmäisten voimassaolokausiensa aikana leimautui vanhan lain tapaan irtisanomislakiksi, minkä lisäksi se on selvityksen mukaan jo jarruttanut työntekijöiden palkkaamista pienissä yrityksissä. Yrityksiä on tarpeettomasti pilkottu pieniksi yt-soveltamisajan välttämiseksi.

Norjassa työväenpuolueen pääministeri Gro-Harlem Brundtland oli suurin piirtein samassa asemassa kuin Palme Ruotsissa. Onhan hän kaiken lisäksi nainen.

”Gro” saarnasi sittemmin WHO:n johtajana terveellisen ruoan siunauksista ja sokeripitoisten juomien turmiollisuudesta. Eliäkkeellä hän kuitenkin ryhtyi Pepsin neuvonantajaksi palkkiosta, jota hän ei suostu kertomaan.

Lisänähän se on rikka rokassa, joten Brundtland voi asustella Nizzassa ja pistäytyä välillä kotimaassa leikkauttamassa lonkkansa veronmaksajien varoilla. Ja samalla vähän järjestellä sotkuisiksi osoittautuneita veroasioitaan.

Englannissa on ilmestynyt peräti sanakirjakin, joka kääntää työväenpuolueen istuvan hallituksen sanomiset selkokielelle. Sen tekijät perustelevat hankettaan sillä, että ”nimenomaan työväenpuolue on vienyt kielellisen harhaanjohtamisen aivan uudelle tasolle -hämärtänyt sanomisen ja tekemisen välisen eron”.

Jotakin tällaista Erkki Tuomiojakin mainitsi vaalitappion syyksi.

Jälkisanat kirjaan Punakoneen alasajo

(SDP:n vaalitappion syitä selvittävä)

Seminaarin jälkeen on kyllä ollut runsaasti erilaista hyörinää ja pölinää, mutta todellisesta uudistumisesta ei näy merkkejä.

Maailman kaikkien maiden demareiden vakiovarusteisiin kuuluva kahden moraalien järjestelmä, sanojen ja tekojen välinen ristiriita, nousee kansainvälisestikin pintaan entistä selvemmin. Ruotsissa pyhimyksen asemaan nostettu Olof Palme on muutamane puoluetovereineen osoittautunut tyttötalon asiakkaaksi.

Mitä mahtoi Sorsa tarkoittaa sanoessaan Palmen muistosanoissaan, että ”Olof Palme oli yksi meistä ajatuksiltaan ja toimiltaan”?

Ainoana lehtenä OSuVa 2/86 ihmetteli sanoja. Ampumista seuraavana päivänä kirjoitettu teksti ei ehkä ole vanhentunut enempää Smedsin Tuntemattoman kuin Jokelankaan murhenäytelmän tai edes Tehyn työtaistelun näkökulmasta:

”Onko meidän todella kuljettava Ruotsin tie katkeraan loppuun saakka? Masennusta lisäsi epäily, ettei ruotsittuneen ”hyvinvointiyhteiskunnan” kovaa pintapanssaria todellakaan läpäise muu kuin luoti.

Panssarin muodostaa ylimielinen vallantäyteys, kyynisyys ja vimmainen kiihko toteuttaa valtapoliittisin keinoin omia ideologisia tavoitteitaan mistään varoitusäänistä piittaamatta.

Niinpä sitten johdonmukaiset seuraamukset tulevatkin suurena yllätyksenä.

son esitti piirroksessaan. Mutta entäs, jos Kreikan talous olisi ollut kaput jo ensi keväänä, kuten monet uskovat, eikä korkorahoja olisi juurikaan kertynyt?

Siihenkin sopii erinomaisesti kaksoismoraali. Voi olla samanaikaisesti sekä mukana että ulkona kuten tupossa. Voi puhella hurskaasti solidaarisuudesta ja yhteenkuuluvuudesta, kunhan se koskee vain toisia.

Pääministeri Cameron sanoi Englannin mellakoiden johtuvan moraalin puutteesta, mikä heti kolahti työväenpuolueen entiseen johtajaan ja pitkäaikaiseen pääministeriin Tony Blairiin ja sai hänet älähtämään. Kuinka moraalista voisi olla puutetta, kun sitä on tarjolla kaksin kappalein, kuten sanakirjan tekijätkin totesivat?

Kun Urpilaisen ”takuudet” nyt näyttävät rauenneen, eivätkä enempää moraaliset kuin reaaliset tosiasiatkaan ole esteenä, kannataisi luovuus suunnata toisaalle. Vakuudeksi kannataisi ehkä vaatia pahoin ränsistynyt Parthenon-temppeli Akropolis-nyppylältä. Kun sen kunnostaisi, voisi sen varmasti myydä hyvällä voitolla.

Mihin unohtui arvokas elämä?

Kaikkihan on mahdollista, kun kansalaisia pidetään niin tyhminä, että mitkä tahansa tempumat menevät läpi. Se sopii hyvin tälle hallitukselle, sillä sen ohjelman lukuisten kauniiden asioiden joukossa ei ole yhtään mainintaa arvokkaasta elämästä, vaikka hallituksessa on kaksi niistä edellisen hallituksen kolmesta ministeristä, jotka tilasivat *Kuokoisuuden käsikirjoitus* -raportin filosofi Pekka Himaselta.

Matti Vanhanen hyppäsi kipeillä jaloillaan ulos kesken kaiken, mutta Katainen ja Stefan Wallin jatkavat myös uudessa hallituksessa, mutta he eivät ymmärtäneet mitään Himasen raportista. Se oli helmiä sioille (Mm. s. 98; www.openfinland.net 18.3.10)

Himanen sanoi, että jatkamalla entistä rataa Suomesta tulee muun Euroopan mukana ulkomuseo, jota amerikkalaiset ja aasialaiset turistit käyvät ihmettelemässä.

Himasan mukaan aikaa suunnan tarkistukseen oli vuoden verran. Vuosi on kulunut, eikä ole ainoastaan edetty vanhaa rataa, vaan on otettu vahva takapakki takaisin kohti neuvostoaijoja, muumimaailmaa.

Himanen mainitsi pahimmaksi vastavoimaksi kyynisyyden, jota ryöppösykin ohjelman niskaan ja tukahdutti sen. Sen

peruselementti on ihmisen ja hänen mahdollisuuksiensa halveksiminen. Katainen antoi heti julkistamistilaisuudessa oman panoksensa heittämällä aurinkoiseen tapaansa, että ”kaikki toteutetaan, kunhan ehditään”. Ei ole vielä ehditty.

Hallitukselle kolmikanta on arvokas, ei kansalainen ja hänen elämänsä. Jos Himasen ajatus olisi edes ohjenuorana otettu esiin, se väistämättä muuttaisi ajattelutapoja. Arvokkaaseen elämään kuuluu arvokas lapsuus, jossa lapsia ei hoputeta työvoimaksi, arvokas vanhuus ja myös arvokas kuolema.

Mutta nämä eivät siis hallitusta kiinnosta. Sitä ei kiinnosta Immanuel Kantin teesi, jonka mukaan ihmisistä on kohdeltava päämääränä, ei koskaan välineenä. Sille kansalaiset ovat työvoimaa kilpailukyvyyn ylläpitämiseksi. Heitä ohjataan kepeillä ja porkkanoilla, koska he ovat aaseja.

Ihmiset vain työvoimaa?

Jos ihmiset olisivat arvokkaita hallitukselle tai yritysjohtajille, he puhuisivat palvelukyvyistä, joka pitää sisällään sekä hinnan että laadun, ja on yrityksen olemassaolon ainoa peruste. Voiton maksimoiminen ei siihen kuulu, vaikka toiminnan onkin oltava kannattavaa.

Onko loppujen lopuksi moraalisesti yhtään arvokkaampaa ”tuoda työvoimaa” (kylmät väreet käyvät selkäpiissä) yritystemme käyttötarpeisiin kuin käännättää heitä takaisin rajoitamme? Ainakin ammattitoimittajille tulisi moisesta kielenkäytöstä antaa keltainen kortti ja kahdesta ulos. Niin myös kepeistä ja porkkanoista puhumisesta,

Ja arvoisa arvojohtajamme, jos ihmiselämä olisi teille arvokas, ajattelisitte varmasti vähän tarkemmin, ennen kuin leimaatte metsämiehet ja nykyisin entistä suuremmassa määrin myös –naiset potentiaalisiksi tappajiksi, ainakaan ihmisten tappajiksi.

Metsästys on maaseudulla monin paikoin varsinkin vanheneville miehille ainoa sosiaalisen yhdessäolon väylä, varmasti parempi kuin kaljabaari. Mutta usein ovat myös pojat mukana, entistä useammin myös naiset ja tytöt. Sukupolvien ketju toimii.

Se on yhteisyyttä parhaimmillaan, jota nyt kaikki kertovat kaipaavansa. Monissa kylissä hirvipeijaiset ovat vuoden merkkitahtuma. Se estää syrjäytymistä ja antaa sellaista mielen virikettä, jonka ilman tutkimuksiakin tietää varmuudella vahvistavan

mielenterveyttä ja toimivan sen häiriöiden seurauksia ennalta ehkäisevästi.

Eivät kaikki halua tappaa edes eläimiä, vaikka pyssykin olisi mukana. Voi käydä kuten kotipuolessani Sulkavalla aikoinaan legendaariselle valtion työnjohtajalle Aukusti Pulkkiselle jänismetsässä. Aukusti katseli vastaan tullutta jänöä ja sanoi: ”Kun olet niin kaunis, niin tepsuttele pois

Tämä joukko tekee vähin äänin myös arvokasta luonnonsuojelutyötä. He kunnioittavat luontoa eivätkä metelöi kuten vihreät.

Vallankäyttäjät tiukkaan testiin

On kerrattu seitsenkymppisestä entisestä suomenmestaruustason ampujasta, joka voitti aseensa kilpailupalkintona. Kun ei ollut ampunut 30 vuoteen, hän tarvitsi luvan, jota varten olisi pitänyt täyttää 270 kysymyksen tietokoneomake. Tietokoneen puuttuessa lupa jäi saamatta.

On täysin selvää, että poliittiset päättäjämme saavat kielloillaan ja muilla päätöksillään aikaan moninkertaisen määrän uhreja aseluvan haltijoihin verrattuna. Yksin 90-luvun laman jäljiltä heitä on tuhatmäärin.

Pantakoon siis ainakin eduskuntaan ja presidentiksi sekä muihin korkeisiin virkoihin pyrkivät vastaamaan 270 kysymyksen lomakkeeseen, että luonnehäiriöiset, ennen muuta narsistit saadaan karsituiksi pois.

Sana on demokratiassa vahvin ja vaarallisin ase. Sama testi siis julkisen sanan käyttäjille, ainakin merkittävimpien medioiden päätoimittajiksi nimitettyille.

Ennen muuta valtamedian toimittajat ovat ainoita tuomareita, jotka ovat erehtymättömiä ja joiden tuomioista ei näin ollen voi valittaa. Tai jos valittaa, saa vain entistä ankaramman tuomion.

He ovat ainoa ammattiryhmä, jonka ase on yhtä tappava sekä käyttämällä että olemalla käyttämättä, vaikenemalla kuoliaaksi. Yhteisvaikeneminen voi olla tehokkaampi kuin yhteislaulus.

Norjan tragedian jälkeen olemme kuulleet paljon vihaista puhetta vihapuheesta. En tiedä, mitä tuolla vihapuheella tarkalleen ottaen tarkoitetaan, mutta varsin vihaista puhetta olen kuullut 45 vuoden ajan. Sen kasvualusta on ollut siellä, missä presidenttimme ponnistus pohjakin.

Monen ammattiliiton lehdet

Aseet aiheuttavat monissa hysteerikoissa primitiivireaktion, jossa harkinnalla ei ole sijaa. Siinä meillä on tavallisesti kärkisijoilla vanha taistelupari Halonen-Tuomioja. Mutta muitakin on. Tuskin oli viimeisten laukausten kaiku Utöyan saarella väimentunut, kun kulttuurikeskus Caisan johtaja sai tilaisuuden purkaa traumaansa Hesarin palstoilla 24.7.

Lähtetty: Kauko Parkkinen [mailto:kauko.parkkinen@kauko-kustannus.fi] Lähetetty: 24. heinäkuuta 2011 11:26
Vastaanottaja: 'johanna.maula@hel.fi'
Kopio: 'paivi.rasanen@eduskunta.fi'
Aihe: VL: Oikaisijoiden lait

”Tunteetonta ja vastuutonta” (HS 24.7.11)

Tajuattekko lainkaan, että käytätte traagista tapausta hyväksenne lietsoaksenne poliittista ja henkilökohtaista vihaa ja näin lisäätte vastaavien tapausten riskiä, josta itsekkin mainitsette esimerkin Norjan sosialidemokraateista.

Kirjoitustapa viittaa vihreistä tuttuun arrogansiin.

Kiitos viestistäne. Se on toimitettu edelleen suojelupoliisille mahdollista seuranta varten.

Yst terv

Johanna Maula, Valt.tri - PD - DSocSc
Johtaja - Direktör - Director
Kansainvälinen kulttuurikeskus Caisa - Det internationella kulturcentret Caisa - The International Cultural Centre Caisa

Kiitos viestistäne. Se on toimitettu edelleen suojelupoliisille mahdollista seuranta varten.

Lähtetty: Kauko Parkkinen [mailto:kauko.parkkinen@kauko-kustannus.fi]
Lähetetty: 5. elokuuta 2011 14:37
Vastaanottaja: Maula Johanna
Aihe: VS: Lisää ilmoitettavaa poliisille

Hienoa, kyllä ne varmaan ottavat seurantaan tuollaista postia lähettelevän.

Aurinkoista kesää!

KP

Lähtetty: Maula Johanna [mailto:Johanna.Maula@hel.fi]
Lähetetty: 5. elokuuta 2011 10:38
Vastaanottaja: Kauko Parkkinen
Aihe: VS: Lisää ilmoitettavaa poliisille

Kiitos viestistäne. Se on toimitettu edelleen suojelupoliisille mahdollista seuranta varten.

Yst terv

Johanna Maula, Valt.tri - PD - DSocSc
lait

syöksivät erityisesti takavuosisikymmeninä tulta ja tulikiveä. Usein se kohdistuu tiettyyn työnantajaan, mutta samalla saavat yleensä myös työnantajat

ryhmänä satikutia, joten se täyttää Jani Toivolon määritelmän rasismista.

Hotelli- ja Ravintolahenkilökunta -lehti sai 1950-luvulla

lähes veret seisahtumaan, kun puheenjohtaja Yrjö Karisalmi rusikoi työnantajia.

Siihen aikaan laki ei houkuttellut samalla tavoin kuin nykyisin viemään asioita oikeuteen, joten tuomio julistettiin lehdesä. Sitten satikutia tuli sekä lehdistä että oikeudessa.

Laki vihapuheen lähteenä

Laki suorastaan provosoi näihin vihaprosesseihin, joissa todistajanlausunnotkin ovat usein tarkoituksenmukaisesti muokattuja, joskus suorastaan valan nojalla annettuja päätömiä lausumia, mutta näyttöä on vaikea saada. Kerran on eräs todistaja ilmaissut asiakkaalleni katumuksensa puhelimitse. Sanoi vain kertoneensa, mitä oli neuvottu. Parastaikaa on eräs poliisin tutkittavana.

Kyse ei ole yksinomaan epäluottamuksen uusintamisesta, josta Kimmo Kevätsalo puhuu väitöskirjassaan, vaan suorastaan vihapuheen uusintamasta.

Presidentti Halonen: Oli hienoa kuulla norjalaisen puolueoverinne Jens Stoltenbergin sanovan, että Norjassa ei tule lisätä kontrollia vaan avoimuutta ja demokratiaa. Te Tuomiojan kanssa haluatte mennä täsmälleen päinvastaiseen suuntaan. Mahtaako hän ollakaan oikeaoppinen demari?

Paavo Lipponen sopii loistavasti SDP:n presidenttiehdokkaaksi, sillä hän on nyt aivan toinen mies kuin pääministeriaikaan. On siis luonnollista, että hänellä on nyt myös uusi ja entistä ehompi edustusmoraali.

Lipponen on kaasuputkifirman agentti, joka hankki edellisissä kunnallisvaaleissa puolueelleen ”torjuntavoiton” pelottelemalla terveystalouden siirrolla ”voittoa tavoitteleville” yrityksille.

Pääministeriaikaan hän toivotteli kepun Mauri Pekkarisen ja vähän muutkin nahkurin orsille ja Vihreän langan haastattelijan suksimaan kuuseen, mikä luonnollisesti sopiikin vihreille hyvin. Hänen neuvonsa mukaisesti reilun toverialennuksen Ulf Sundqvistin vahingonkorvauksesta sopinut Arja Alho sai eduskunnassa vain tsemppiä-toivotuksen ja lähtöpässit ministerin pallilta.

Yksituumaisesti Lipponen ja Alho alensivat Sundqvistin korvaussumman 16,4 miljoonasta markasta 1,2 miljoonaan. Vihreillä joustoperiaatteilla varustettu oikeuskansleri Paavo Nikula pelasti Lipposen selittämällä kekseliäästi, että tämä

ei kertonut Alholle sovittavaa summaa.

Ehdokkaaksi ilmoittautuessaan Lipponen sen sijaan myhäili isällisesti ja ilmoittautui samalla jultiksi. Mutta julistaessaan vaalit juttivaaleiksi hän ei maininnut mitään siitä, että protestia olisi kuultava. Nyt kaikkien äänet kelpaavat, nyt tavataankin uurnilla eikä nahkurin orsilla.

Ei myöskään tunnu oikein uskottavalta, että junti olisi pystynyt määrittelemään, ketkä ovat oikeita intellektuelleja, kuten Lipponen muistelmissaan. Sellaiseen hankkeeseen voi ryhtyä vain varsinaisena yli-intellektuellina itseään pitävä.

Oivallisesti sopiva kahden moraalin ehdokas on myös ”pettäjäpiispa” Ilkka Kantola. Ehdokkaaksi sopisi myös Mikael Jungner, joka puoluesihteeriksi päästyään puhui rakkauden liikkeestä, jolla ei ollut mitään tekemistä todellisuuden kanssa. Ei hän ole puhunut rakkauden kieltä myöskään vaalien voittajista, pikemminkin se on vaikuttanut vihapuheelta.

Mitä tutkijat hutkivat?

Siitä, millä tasolla tutkijat ope-roivat, saatiin paljon puhuva näyte, kun Helsingin yliopiston valtiotieteellinen tiedekunta ja Viestinnän tutkimuskeskus 1.9. järjestivät seminaarin Norjan tragediasta.

Vallankäyttöön ei puututtu varsinaisesti sanallakaan. Professori Leif Åberg kysyi, voisiko yhteisöllisyyttä lisäämällä estää tällaisia tapauksia, mutta ei maininnut mitään siitä, miten aselain kiristäminen vaikuttaa yhteisöllisyyteen tai miten myös budjettiesityksen mukaiset koulujen sulkemiset vaikuttavat siihen.

Jussi Halla-aho oli ainoa vallankäyttäjää, jonka yksi kuudesta tutkijasta mainitsi nimeltä, joten hän ilmeisesti on suurin syntipukki asiassa. Puhuttiin blogien retoriikasta, mutta vallan, ”klubin” retoriikka sai jäädä koskettomaksi, aselain ja kontrollin kiristäminen saivat ikään kuin mutkan kautta hyväksymisen.

Aivan oikein todettiin, että yksittäinen teko voi olla osa laajempaa ilmiötä, ja sinänsä hyvin määriteltiin, että tekijä elää oman sisäisen koodistonsa mukaan ja yrittää herättää muut huomaamaan, että asioille pitää tehdä jotakin, mutta ei lainkaan pohdittu sitä, miksi se ei käy päinsä demokratian keinoin.

Tunnettu on Vaclav Havelin teesi: ”Haluan vain elää tavallista elämää, mutta tartun asioihin, koska tiedän, miten välttämättö-

miä ne ovat, enkä voi sietää sitä, että muut eivät välitä niistä.”

Tshekkoslovakiassa tämä demokratian keino vei vankilaan, meillä täydelliseen vaijennukseen. Kumpi mahtaa olla kiduttavampaa?

Samaan aikaan naapurisallissa seinän toisella puolella oikeushistorian professori neuvoi uusia oikeustieteen opiskelijoita kyseenalaistamaan asioita. Pitäisiköhän syyttää yllytyksestä?

Yleisökysymyksessä päätettiin, miksi ei puhuttu niistä ”kammottavista ajatuksista”, joita maahanmuuttovastaisuuteen liittyy. Mahtoiko kysyjä tietää niistä kammottavista ajatuksista, joita vallan väärinkäyttöön liittyy?

Kaiken kaikkiaan tämä tilaisuus ei edistänyt vastaavien tragedioiden ehkäisemistä vähäkään, pikemminkin lisäsi vieraannuttavalla ja syyllistävällä vaikutuksellaan niiden riskiä.

Jatkossa sietäisi tutkia, mikä yhdistävä tekijä on ketjussa Olof Palme, Anna Lindh, Gro Harlem Brundtland, Tony Blair, Tarja Halonen. Brundtland tosin pelasti nahkansa sattumalta, Halosen osuma taas oli vain symbolinen ja Blairin sanallinen. Ja mistä se kertoo.

Urpilainen sotkee työmarkkinaneuvottelutkin – Kataisen tuella

Aivan oma lukunsa on Jutta Urpilainen. Sen yli kuuden vuosikymmenen ajan, jonka olen politiikkaa seurannut, en muista kenenkään vaaleissa hävinneen puolueen johtajan tarttuneen vallan kahvaan samanlaisella röyhkeydellä ja ylimielisyydellä.

Kun ”Heinis” oli saanut Kataisen narutetuksi SDP:n talutusnuoraan, tämä alkoi kevyesti askeltaa Urpilaisen vanavedessä, kuin kaksi sikaa vatukossa. Hetkessä saatiin sekaisin niin loputkin Kreikka-manööveristä kuin työmarkkinaneuvottelutkin.

Tupoa ajetaan kuin käärmettä pyssyyn, vaikka kansakin kyllä jo tietää, että se on aikansa elänyt. Aamulehden heinäkuisessa mielipidetiedustelussa vain kolmasosa vastaajista kannatti tupoa, kokoomusta äänestäneistä vain 23 prosenttia. Vain vanhojen kommunistiäijien enemmistö kannatti sitä, neuvosto-aikaa haikaillen.

Tämä sopii häviäjien hallitukselle, mutta ei sovi Suomelle.

Eräs tarkoitukseksi luonnollisesti oli hajottaa työnantajaleiri, mikä onnistuikin lupaavasti. Rivit alkoivat rakoilla ja EK:n pinna pettää. Se lähti leikittelemään ”kilpailukykysojimuksella”.

www.openfinland.net 15.8.11

Työnantajaleirin sooloilijat voivat tulla kalliiksi maalle

Koko sen 45 vuoden aikana, jonka olen ollut työnantaja- tai elinkeinojärjestöjen palveluksessa tai seurannut läheltä niiden toimintaa, ei työnantajaleirin toiminta ole koskaan aiemmin ollut yhtä määrätietoista ja yhtenäistä kuin muutaman viime vuoden aikana, kun on irtauduttu tupon kahleista.

Se on ensisijaisesti sen ansiota, että teknologiateollisuus on ottanut perinteisen roolinsa työmarkkinapolitiikan lipunkantajana. Ilman sitä roikuttaisiin tupossa ilmeisesti edelleen, sillä erinimisten työnantajakeskusten järjestöjen aiemmat rimpuilut irti tuposta päättyivät viimeistään kalkkiviivoilla uskon puuteeseen tai jonkin tahon sooloi-luun.

On selvää, että näin suuri murros ei voi mennä läpi ilman ongelmia ja takapakkia. Sitä kaikkien hermot eivät näytä kestävänsä, vaikka tällä kertaa rintama onkin pitänyt yllättävän hyvin. Nyt kuitenkin hermot alkavat pettää heikoimpien lenkkien kohdalla, kun Jyrki Katainen nosti demarien ja SAK:n painostusvoimaa monta pykälää.

Pelin avasi EVAn Sixten Korman Aamulehdessä 13.8., ja perässä seurasi Palveluajon työnantajaliiton PALTAn varatoimitusjohtaja Harri Hietala Iltalehdessä 15.8. He kaipaavat asiallisesti takaisin tupopöytänsä, vaikka eivät kehtaakaan sitä suoraan sanoa.

Korkmanin operaatio ei ole yllätys, sillä hän osoitti jo parikymmentä vuotta sitten Suomen Pankista valtiovarainministeriön ylijohtajaksi siirtyessään täydellisen irtoamisensa maan pinnasta. Lähetin hänelle ensimmäisen kirjani *Näin tehdään tuhopolitiikkaa*, mutta ei ole tietoa, lukiko hän sen saati ymmärsikö. Jos luki, on ainakin unohtanut, vaikka väliin on kuultu järkeviäkin puheenvuoroja.

Käsittämättömä on, että EVAa ei ole lakkautettu vielä, vaikka sen perustamisen syy taistolaisuus on jo aikaa sitten häipynyt historian hämärään. Syntyhistoria selittää sen, että aivot ovat edelleen ohjelmoidut neuvosto-aikojen tunnuksin.

Tehtävän puuttuessa EVA nyt askartelee väsäämällä kiiltopaperille kirjoitettuja raportteja, joita Suomessa on kyllä riittävästi ilman sitäkin. Vakavinta on sen tunkeutuminen työnantaja-asioihin, joista sillä ei ole mitään osaamista. Sen seitsemän vuoden takainen raportti *Menestyksen eväät – tiekartta tulevaisuuteen* oli niin surkeaa sillisalaattia, että se oli pikemminkin pakanamaan kartta.

Demarien apumiehenä toimiminen on nyt trendikästä, kun itse pääministeri näyttää esimerkkiä. Demareille kysymys on ra’asta valtiopolitiikasta, ja epätoivo panee yrittämään kaikkea mahdollista, myös veroporkkanoita, sillä Urpilainen, Ihala-lainen ja Heinäluoma tietävät, että sellainen erikoistarjous neuvosto-aikojen ja demarien sekä SAK:n asemien palauttamiseksi, jonka Katainen Heinäluoman johdatuksella Säätälöllä teki, ei tule enää koskaan toistumaan. Menossa on siis viimeinen taisto.

Clearing-kauppa ja YYA-sopimus takaisin?

Saa nähdä, milloin Urpilainen ja kumppanit esittävät paluuta clearing-kauppaan Venäjän kanssa. Se vasta antaisi vakautta ja ennustettavuutta talouteen.

Pitäisihän se jo tietää, että sama lakki ei sovi omanalle ja melonille.

Kunnalliselle työmarkkinalaitokselle tupo luonnollisesti sopii, sillä siellä ei ole varsinaista omaa työmarkkinaosaamista lainkaan, vaan se on tottunut peesaamaan sopimussatamaan tupon mukavuuslipun alla. Tehyn työtaistelu paljasti karmealla tavalla sen tason.

Media myös kierrättää antaumuksella ay-liikkeen propagandaa ”maltillisista” tupokoro-tuksista, mitä helpottaa se, että asiallinen tutkimus tupojen todellisuudesta puuttuu Suomessa jokseenkin tyystin. Heikki Urmas väitteli tulopolitiikasta jo 70-luvulla, mutta joutui sen vuoksi jopa murhauhkausten kohteeksi ja luopumaan tutkijan urasta.

Urmaksen vuoden takaisen kirjan tuoret tosiasiat tuposta ja sen historiasta on pimitetty

asiallisesti ottaan kokonaan. Hän kertoo myös englantilaistutkimuksista, jotka osoittavat tupojen tosiasiasa tulleen hyvinkin kalliiksi.

Saman kohtalon on kokenut Seppo Keräsen tuore väitöskirja. Sen näyttää noteeranneen vain Erkki Tuomioja, joka pyrkii parhaansa mukaan mitätöimään sen.

Tämä sooloilu voi johtaa ainoastaan lisäotkuihin. Se voi pahimmassa tapauksessa vaarantaa myös sen toisen vaiheen kehitysohjelman, joka on käynnistynyt teknologiateollisuudessa työmarkkinaosapuolten yhteistyönä työpaikkatasolla.

Aivan uskomaton oli Urpilaisen julistus, että muut euromaat pitäköt näpit irti Suomen ja Kreikan sopimuksesta. Eihän edes puutulleja voitu sopia Suomen ja Venäjän kesken, vaan se piti neuvotella EU:n kautta.

Jutta Urpilainen: Jos et itse tiedä, niin kysypä ministerikollegaltasi Lauri Ihalaiselta, mitä tapahtuu, kun tupossa jollekin liitolle annetaan jotakin extraa. Se leviää alta aika yksikön muille aloille. Niin kävi metallissa sovitulle lomataluuralahalle, silloiselta nimeltään työhönpu-luurahalle.

Samoin kävi kokemusvuosilisille, joita Helge Haavisto oli eräänä suuruudenhulluutensa ilmentymänä määrännyt maksettaviksi Rautaruukissa.

Metallityöväen Liiton demarien kannettua Haaviston kirjeen alipäälliköilleen öisiin neuvotteluihimme jouduimme sopimaan ne koko metallissa, mistä ne levisivät kaikkiin sopimuksiin ikääntyvien työntekijöiden työllistymistä vaikeuttamaan. Muutaman toimihenkilöjärjestön neuvottelijat tosin naureskelivat niille aluksi näönheikentymislisinä, mutta hyvin kelpasivat.

Riidaton tosiasia on, että kaikki pohjoismaiset murhenäytelmät ovat syntyneet reaktiona siltä kasvualustalta, jonka on muodostanut tämä ylimielinen ja kaksinaamainen vallankäyttö sekä voimalla luotu konrtolli- ja holhousyhteiskunta. Sävyistä ja painotuksista voi tietenkin aina keskustella, mutta tuota perus-faktaa pakoon ei pääse millään syytöspuheilla.

Helsingin Sanomien kulttuuri-osasto ampui alas kirjani *Punakoneen alasajo* sillä tekosyyllä, että olin noissa jälkisanoissa käyttänyt sen esimiehestä Saska Saarikoskesta epiteettiä ”entinen taistolaisnuori”, mutta todellinen syy saattoi voi olla juuri tuon kuvan osoittama kohta. Suurin piirtein samanlainen oli suhtautuminen ollut muihinkin kirjoihini, joissa oli kerrottu, mi-hin demarivetoinen politiikka vie.

Saska Saarikoski

Kulttuuritoimituksen esimies vaihtuu

PUNAKONEEN ALASAJO

Jälkisanat

”Hyvästit muumimaalle”

Yhä vahvemmin nousevat esille merkit aikakauden murroksesta, jonka keskeinen ilmentymä on SDP:n romahdus.

SDP:n romahdustappio, tupojen jääminen historiaan, Tehyn työtaistelu ja Alpo Rusin kirja Vasemmalta ohi sekä symbolinen ampumakohtaus Tuntemattoman sotilaan lopuksi Kansallisteatterissa ovat tämän murroksen tunnusmerkkejä.

Kovin harvat kuitenkin oivaltavat mitään erityistä muutosta tapahtuneen. Monet odottelevat vain, että tästä palaillaan ”normaaliuralle”, kuten kepun puoluesihteerin Jarmo Korhonen joulukuussa kertoi Ylen Ykkösaamussa tapahtuvan SDP:n kannatukselle.

Mutta Jarmo ja kumppanit: paluuta normaaliuralle ei ole. On lähdeävä uusille urille ja luotava uudet normit. Vanhoihin uriin urautuneet putoavat keltasta. Tai ammutaan Kansallisteatterin näyttämöllä. Neuvostoliittokaan ei nouse jaloilleen, vaikka jotkut sitä kaipailevat.

Etkö, Jarmo, lukenut, mikä on trendi kehityksessä, joka osoittaa marxilaiseen ihmis- ja yhteiskuntakäsitykseen uskovieen osuuden suhteessa muiden puolueiden kannattajiin: parissakymmenessä vuodessa tasatilanteesta 50-50 tappioon 30-70. Vai etkö ymmärtänyt?

Tietenkin, jos hallitus typeriehti riittävästi, demarit voivat palata tilapäisesti valtaan, mutta trendiä se ei muuta. Viivästyttääpähän vain vastaavasti uuden suunnan ottamista.

Surkuhupaisaa on ollut todeta, miten tarkoin Ortéga y Gasset 70 vuotta sitten osasi kirjassa kerrotuin tavoin kuvata sen, kuinka vaikeaa on yhä edelleen irrottaua menneisyyden kiinnekohdista. Traagiseksi asian tekee kuitenkin se, että kyvyttömyys on suurinta poliittisen järjestelmämme huipulla. Miten sellainen hallitus voi johtaa muutosta, joka itse uskoo muuttumattomuuteen?

Niinhan se sanoi USA:n muutosajkojen presidentti Franklin Rooseveltkin, että uuden omaksumista vaikeampaa on vain vanhasta luopuminen.

Eriyisen surullista on ollut seurata, miten pääministeri Matti Vanhanen peräänkuuluttaa milloin tupoa, milloin ”modernia tupoa”.

Piirros kirjasta *Hyvästit Muumimaalle* (s. 8)

Copyright Kari Suomalainen

Kari sen jo tiesi

Joka tapauksessa, kun kuluneen kesän aikana televisiossa nähtiin uusintana ohjelmaa 80-luvun tapahtumista, siellä Saarikoski suolsi puhetta, jota ei millään erottanut samassa ohjelmassa puhuneista taistolaisista. Siellä esiintyi myös saman lehden Anneli Sundberg, joka yritti mitätöidä ensimmäisen kirjani todella taitavasti.

Punakoneen alasajo

Kolmikanta on korvannut yya:n

Aikoinaan piti hallitusohjelmassa toistella YYA-sopimusta, nyt sen on korvannut kolmikanta, joka on tarkkasilmäisten mukaan mainittu hallitusohjelmassa 15 kertaa.

Työreformista ei sen sijaan ole yhtään mainintaa. Sen ääneen lausuneella puolueella ei varmasti olisikaan ollut asiaa hallitukseen, vaikka pääministerinä on cräs sen isistä. Se pysyy edelleen haudattuna Atlantin pohjaan, jonne Anneli Jätteenmäki se upotti. Taas kerran luvattu uusi työelämäohjelma ei ole muuta kuin ajanpeluuta asiassa, joka on kaikkein pahiten ajastaan jäljessä.

Päinvastaisista väitteistä huolimatta historia toistaa itseään, vaikka muoto vaihtelee. Hallitusohjelman käsittelyssä eduskunnassa sekä pääministeri että valtiovarainministeri Jyrki Katainen vakuuttivat asiaa kovistelevalle SDP:n Eero Heinäluomalle, että kyllä hallitus ihan vakavissaan pyrkii tupoon. Samaan aikaan tuli Teknologiateollisuudelta tiedote lähdeöstä liittosopimukseen, mikä pyyhkäisi tupon historian roskakoriin. Lopullisesti.

Tilanne oli jokseenkin tarkalleen sama kuin Paavo Väyrysen matkustaessa aikoinaan ulkoministerinä Moskovaan uudistamaan YYA-sopimusta. Neuvostoliitto oli matkan aikana jo pyyhkiytynyt maailman kartalta.

Nyt avautuu keskustalle ja kokoomukselle näytön paikka: uskovatko ne todella siihen ihmiskäsitykseen, jonka euroedustaja Alexander Stubb Ostrobotnian tunnetussa yhteisseminaarissa mainitsi puolucita yhdistäväksi tekijäksi, ihmisen kykyyn rationaaliseen käyttäytymiseen.

Ken elää, hän näkee, mitä sitten vastaillaan, kun ovensuu-utelijat aikanaan tiukkaavat, missä olit silloin, kun tupot siirtyivät historiaan. Niin vähin äänin asiat voivat muuttua, että hitaammat eivät sitä edes huomaa, kunhan aika on kypsä.

Vanhanen ja Katainen muistavat sen kuitenkin helposti, sillä se näkyy eduskunnan pöytäkirjoista. He olivat samaan aikaan käynnissä olleessa hallitusohjelman eduskuntakäsittelyssä vastaamassa Heinäluoman kovisteluun, pyrkikö hallitus ihan oikeasti aikaansaamaan tupon.

Punakoneen alasajo

Katainen kertoi hallituksensa ponnisteluista lähes samoin sanoin ilmoituksessaan eduskunnalle 8.9.11. Ainoa, mitä hän oli neljässä vuodessa maailman muutoksesta oppinut, oli tupo-sanana välttäminen.

Kysymys uskosta ihmisen kykyihin oli saanut selvän vastauksensa. Stubb oli juossut ja pyöräillyt itsensä ajokoiran näköiseksi ja maitohapoille. Raikas uudistusmielinen imago oli tarveltynt.

Seuraavan kirjoituksen tarkoitus on osoittaa, kuinka kaukana reaali- ja maailmasta sekä työuran pidennyksestä haaveilevat hallitusneuvottelijat että käyriensä parissa askartelevat ekonomistit elävät.

Se ei kelvannut Hesarin Vieraskynä-palstalle, sillä Katainen ja Urpilainen toteuttivat päätoimittajan toimeksiantoa työmarkkinajärjestöjen vallan palauttamisesta. Palsta on aina avoinna SAK:n kirjoittajille.

Aihe: Tarjous Veraskynä-palstalle 13. kesäkuuta 2011 14:58

Kauko Parkkinen

(Metalliteollisuuden työnantajaliiton neuvottelujohtaja 1970-luvulla ja tietokirjailija)

Ei julkaistu

Työmarkkinamurroksen toinen vaihe

Teknologioteollisuus jälleen työmarkkinapolitiikan pioneerinä

Hyvä työ – Pidempi työura Työoikeudellisen yhdistyksen jo perinteisen aamukahvitilaisuuden aiheena pääsiäisen alla ei antanut aihetta suuriin odotuksiin. Varsinkin työmarkkinajargonilla kyllästetty saattoi olettaa, että kahvi olisi tilaisuuden parasta antia.

Mutta Metallityöväen Liiton työsuojelusihteerin Juha Pesolan alustus osoitti heti alkuun, että hänen edustamansa liitto ja Teknologioteollisuus olivat tekemässä työmarkkinahistoriaa.

Nyt ei ollut kysymys epäluottamuksen uusintamisesta, jonka saman liiton entinen toimitsija Kimmo Kevätsalo oli väitöskirjassaan sanonut leimaavan ammattiliittojen toimintaa, vaan aivan ilmeisesti toteutettiin hänen myöhemmän kirjansa *Yhdestoista hetki* teesiä: ”*Ay-liikkeen ainoa mahdollisuus olla vahva tulevaisuudessa liittyy siihen, miten se auttaa palkansaajia työpaikalla kehittämään työtään ja työorganisaatiotaan*”.

Avainsana on juuri työpaikkataso. Projekti pyrkii edistämään työhyvinvointia ja pidentämään työuria kehittämällä käytännön toimintatapoja ja -malleja, jotka perustuvat työnantajan ja työntekijöiden yhteistoimintaan. Lähestymistapa on hyvin kokonaisvaltainen käsittäen myös johtamistavan ja työntekijöiden näkemysten ja ideoiden huomioon ottamisen.

Projektia on kuvattu monikerroksisella talolla, jossa eri kerrokset liittyvät toisiinsa, niin että niiden keskinäisestä vuorovaikutussuhteesta muodostuu yhtenäinen kokonaisuus.

Tästä seuraa myös tuottavuuden parantuminen, mitä ei kuitenkaan ole mainittu erillisenä tavoitteena. Sitä voidaan pitää järkevänä, sillä näin vältetään ne karikat, joihin mm. valtion tuottavuusohjelma näyttää törmänneen. Tuottavuus syntyy fiksun toiminnan yhteisvaikutuksena, kun sen sijaan siihen oikotietä pyrittäessä homma vääristyy helposti valtion tavoin irtisanomishjelmaksi.

Projekti on myös saanut hyvän vastaanoton yrityksissä, sillä pilottiryhmiä on ilmoittautunut jopa yli tarpeen, kaikkiaan 40.

Projekti on helppo nähdä loogisena seurausilmiönä siitä, että teknologioteollisuus otti aloitteen käsiinsä neljä vuotta sitten ilmoittaen siirtyvänsä liittotason sopimuksiin, mikä päätti tupokauden. Nyt on itse asiassa kysymys pioneerityöstä, joka käynnistää toisen vaiheen siirryttäessä kohti käytännön työpaikkatasoa. Keskusliitotkin ovat taannoisessa kannanotossaan havainneet, että sieltä löytyvät ratkaisut.

Mutta keskusjärjestöillä itsellään ei ole edellytyksiä päästä tällaiseen käytännön läheisyyteen, kuten työuraneuvotteluistakin on havaittu. Metallin viime vuoden lopulla käynnistynyt projekti on edennyt hyvää vauhtia, kun sen sijaan keskusjärjestöt tuskin olisivat samassa ajassa päässeet yksimielisyyteen edes asialistasta.

Tupon perään vieläkin haikailevien kannattaisi tutustua tähän projektiin havaitakseen, miten liittotasolla voidaan edetä. Voidaan tietenkään väittää,

”Nyky mallilla yt-neuvottelut halvaannuttavat yrityksen. Toimenpiteet pitäisi sopia ennakkoon rauhassa ja rakentavasti, kun ei olla paineen alla”

Metalliliiton valtuuston puheenjohtaja Pentti Mäkinen ideastaan ennakoivista yt-neuvotteluista (Keskisuomalainen 8.8.)

Metalliliiton valtuuston puheenjohtaja Pentti Mäkinen Keskisuomalaisessa 8.8.11

ettei keskusliittotasoa sulje pois liittotasoa, mutta kysymys on painopisteestä. Jos se on keskusliitto- tai lakitasolla, se ei ole omiaan aktivoimaan liittotason aloitteellisuutta.

Tässä voi nähdä myös tietyn opettavaisen ympyrän sulkeutuneen. Jo 1970-luvun alussa metalliteollisuuden työnantaja-liitto kehitti henkilöstökonsultointi- eli HK-ohjelman, jonka oli tarkoitus tarjota tuolloin neuvottelujen alla olevaa ”yritysdemokratialakia” fiksumpi työkalu yrityksille. Sen keskeinen ajatus oli kytkeä työntekijöiden asiantuntemus mukaan muotovapaan kuulemisen avulla, ja siinä oli paljon samoja elementtejä kuin tässä projektissa.

Sosialidemokraattien ja kommunistien taistellessa niinä aikoina vallasta työpaikoilla yli tuhannen ”korpilakon” voimalla vuosittain ei kuitenkaan saattanut edes ajatella, että Metallityöväen Liitto olisi ollut osapuolena projektissa. Sitä olisi pidetty vaarallisena sopuuluna. Oman kertomansa mukaan Kimmo Kevätsalokin saattoi ruokatunnilla neuvoa porukkaa lähtemään kotiin, kun taas minä yritin työnantajaliitossa saada heitä takaisin töihin.

Työnantajaliitoissa oli viireillä muitakin työpaikkatason projekteja. Kielillä puhuttiin silloinkin, ja ahkerasti käytettyjä termejä olivat job enrichment (työn rikastaminen) ja job enlargement (työn laajentaminen), mutta ne kaikki jäivät HK-ohjelman tavoin yhteistoimintalain nimellä syntyneen lain varjoon ja kuihtuivat pois.

Kävi siis päinvastoin kuin

oletettiin. Laki taas juridisoi asian ja näivetti lain pykälien ja muotomääräysten noudattamiseksi ja myös tulkintariidoiksi.

Viimeksi Nokian ja Microsoftin järjestelyissä nähtiin selvästi lain todellinen merkitys. Tiedotustilaisuudessa kerrottiin yt-menettelyn alkamisesta, mutta samalla kerrottiin myös, miten oli jo kauan neuvoteltu mm. luottamusmiesten kanssa pitkälle menevistä järjestelyistä. Olivatko yt-neuvottelut siis enää muuta kuin lain määräämää pakkopullaa ilman todellista merkitystä?

Paikalla ollut Teknologioteollisuus ry:n edustaja sanoi hankkeen olevan heillä kolmen kärkiprojektin joukossa. Olisi ansainnut ykköspaikan.

J.K.

Punakoneen alasajon alkuriveillä totesin, että ”tietenkin, jos (porvari)hallitus typerästi riittävästi, demarit voivat palata tilapäisesti valtaan, mutta trendiä se ei muuta. Viivästyttääpäähän vain vastaavasti uuden suunnan ottamista”.

Hallituksen typerhtiminen ei kuitenkaan mennyt SDP:n laariin, vaan erikoistarjouksen puolueelle asemien palauttamiseksi teki vasta Jyrki Katainen Säätytalolla.

Hallitusneuvos Pasi Järvinen tosin kertoi heinäkuussa Aamulehdessä, että hallitusohjelman mukaan 25 prosentin kevnns toteutetaan hallitusohjelman mukaan vuoteen 2014 mennessä.

Ei se sieltä aivan silmille hypäähän, vaan lienee piilotettu ”vahaan” hallitusohjelmaan niin, ettei kukaan huomaa sitä, joten ei kukaan poliitikko tai edes järjestöihminen olekaan siitä mitään maininnut.

Yksin yleissitovuuden poistamisella olisi valtava merkitys. PKC Groupin toimitusjohtaja Harri Suutari arvioi Kauppalehdessä 7.9., että se on maksanut Suomelle vuodessa 5-10 miljardia jalostusarvosta. Oma arvioni on suurempi.

Yhtiön työntekijämäärä on vuodesta 02 lähtien pienentynyt Suomessa 700:sta 450:een ja lisääntynyt ulkomailla 250:stä 21 000:een.

Suutari sanoo, että ”tänne kannattaa palata vasta, kun yleissitovuus päättyy.”

Kokoomuksella on asiasta puoluekokouspäätös, mutta se on unohdettu vähin äänin.

Motto

Lähetetty: 16. huhtikuuta 2011 16:39

Vastaanottaja: 'ruben.stiller@yle.fi'; 'risto.penttila@chamber.fi'; 'pekka.ervasti@otavamedia.fi'

Aihe: "Persut"/Pressiklubi 16.4.11

Hävetkää koko persuista höpisevä lössi! Tämä itseriittoisuuden marinadissa lilluva henkinen köyhälistö on koko Suomen politiikan vastenmielisin ilmiö. Ja pahin tulppa tulevaisuuden kehitykselle.

Vaalien tuloksesta riippumatta on neljä vuotta aikaa opetella puhumaan ihmisiksi. Sen pitäisi riittää näinkin kovakalloiselle joukolle.

Miksi äänestin perussuomalaisia?

Lapsuuden kodin perintönä ja maalaisliittolaisen Itä-Savon palstoilta luettujen Tompan Tuomon mainioiden pakinoiden vahvistamana tuntui kauan siltä, että Maalaisliitto oli jotenkin kilpimämpi kuin muut puolueet. Ei oikeastaan nahisteleva ja kieroileva puolue ollenkaan, vaan muuten vain yhteistä hyvää tavoittelevien ja oikeamielisten ihmisten yhteenliittymä.

Joskus ihmetytti, kuka oli vähän mystinen tohtori Kekkonen, joka tuon tuosta esitti ihan viisaita ajatuksia, vaikka hyvin oli tiedossa, että varsinainen pomo oli puheenjohtaja Sukselainen.

Vuoden 1948 vaalien mainos kertoi, että näihin, lakiin ja Raamattuun, nojaa Maalaisliitto jäntevän ja rehellisen käden voimalla. Se teki yhtä vahvan vaikutuksen kuin Lontoon olympalaiset ja juutalaisten taistelu oman maan hankkimiseksi Palestiinan sodassa.

Tämä napanuora katkesi vuoden 1970-vaaleissa, joissa silloinen puheenjohtaja Johannes Virolainen hairautui täydelliseen harharetkeen mies ja ääni-periaatteella yliopistoissa ja lähtemällä seikkaillemaan diskomusiikin voimalla citybaareihin.

Sen jälkeen suurin piirtein kaikki muut puolueet saivat ääneni paitsi vasemmistopuolueet ja erinimiset vennamolaiset. Tällaisia äänestäjiä professori Veli Merikoskin nimitti demokratian ritareiksi.

Edellisten kunnallisvaalien edellä tuli mitta täyteen siitä härskiydestä, jolla kokoomus ajoi Vantaan yhdistämistä Helsinkiin muutaman muun puolueen, myös Helsingin kaupunginvaltuuston jäsenen Kiviniemen, tuella.

Olin jo päättänyt äänestää perussuomalaisia, mutta äänestämään lähden hetkellä ehdokaslistan tutkiminen osoitti, että en tiennyt mitään puoleen yhdestäkään ehdokkaasta.

Niin vielä kerran ääneni sai kokoomuslainen nuori naisehdokas, jolla oli selkeät ja terveet mielipiteet, siitakin huolimatta, että Holkerin hallitukseen ja lamaan johtaneen "punamustan vallankaappauksen" jälkeen olin päättänyt, että en enää ikinä äänestä kokoomusta.

Ehdokkaan äänimäärä jäi kuitenkin vähäiseksi, ja suurimman potin korjasi Tapani Mäkinen, joka pyrki täysin voimin yhdistämään Vantaan Helsingin kaupunkiin.

Tuli mieleen erään kirjan otsikko: "Miksi huonoimmat aina nousevat huipulle."

Tämä härskiys yhdessä vaalirahasotkujen kanssa sulki eduskuntavaaleissa pois kaikki muut puolueet paitsi perussuomalaiset. "Vanhojen puolueiden", vihreät mukaan lukien, tyyli oli oksettavan ylimielistä, itseensä tyytyväistä ja kaksinaamaista.

Kaupunkien yhdistämisasiassa osoittamansa härskiyden kokoomus kruunasi vielä palkitsemalla kaikkein röyhkeimmin pakkoliitosta esittäneen valtuustoryhmänsä ja puoluevaltuuston puheenjohtajan, eduskunnan ulkopuolelle jääneen Laura Rädyn Helsingin apulaiskaupunginjohtajan vakanssilla.

Pekka Haavisto kertoi jonkun sanoneen heidänkin kokouksessaan, jossa Anni Sinnemäki heitettiin sivuun puheenjohtajan pallilta, että "jo riittää korkeiden korkojen kopina marmorikäytävillä". Tenavien Tellua mukaillen monen muunkin tunnus tuntui olevan: Tärkeintä tässä on esiintyä itseään fiksumpana.

Erityisen kaksinaamaista on ollut suhtautuminen yrittäjyyteen. Juhlapuheissa ja vaalien alla kauniita puheita riittää, vain toteutus jää puuttumaan. Kaikki puolueet ovat kasanneet lisäesteitä yrittämisen ja työllistämisen tielle kuuliaisesti SAK:n pillin mukaisesti.

Tilanne ei ole mitenkään muuttunut sitten ensimmäi-

sen kirjani 1981: "Myös vaaleja edeltävä aika on täynnä pienten yritysten ylistystä kuin keväämu lintujen liverrystä. Mutta nämä ylistyslaulut katkeavat vaaleihin kuten linnunlaulu juhannukseen, kun tositoimien vasta pitäisi alkaa."

Ei ainakaan huonommaksi voisi mennä. Oli annettava jonkinlainen sysäys, joka saisi aikaan jonkin liikahduksen. Joku toinen olisi voinut miettiä toisenlaisia keinoja.

Ei "demokratian ritari" ole sen enempää perussuomalainen, saati persuu, kuin muunkaan puolueen vakiäänestäjä, koska hän ratkaisee kantansa tapahtuneitten tosiasioitten perusteella. Mutta siitä huolimatta tunnen syvästi loukkaavana ja ala-arvoisena tämän itseään fiksumman klubin "persuttelun".

Ainakin yksi merkittävä nytkähdys on jo tapahtunut, kun perussuomalaiset ovat ilmoittaneet tekevänsä eduskunnassa kysymyksen Vise-asiassa. Muut puolueet ovat olleet tässä täydellisen välinpitämättömiä.

Tällä "laillisella murhalla" on symbolimerkitys siinä, että se on tyylipuhtain mahdollinen työnäyte siitä, miten Silvo Kaasalaisen kuvailema Cosa nostra toimii.

Yksikään muu puolue ei ole osoittanut pienintäkään mielenkiintoa asiassa. Kokoomuksen Pohjanmaan piirin puheenjohtaja jopa esitti paheksuntansa siitä, kun otin asian esille vuoden 03 vaalien edellä. Tämä on demokratian vastaista, sillä juuri vaaleissa puolueiden tulisi vastata tekemisistään ja tekemättä jättämisistään.

Jopa aiemmin aktiivisesti asiasta kertonut seinäjokelainen Ilkka hyllytti ennen vaaleja seuraavan kirjoituksen.

Ovatko pohjalaiset nahjuksia vai ainoastaan välinpitämättömiä?

Ensi syksynä tulee kuluneeksi 30 vuotta siitä, kun ilmajokelaisen insinöörin Seppo Hautalan VS-yhtiöt (Vise) kaadettiin oikeusvaltion periaatteita räikeästi loukkaavalla tavalla. Loukkaus kohdistui myös sen noin 1.200 työntekijään sekä alihankkijoihin työntekijöineen.

Sen jälkeen asiaa on selvitetty eri foorumeilla, mutta jäljellä on vain syvä oikeudenloukkauksen tunne, jota on verrattu jopa Kyllikki Saaren murhaan.

Seppo Hautalalta taistelu vei voimat ennenaikaisesti, mutta hänen poikansa on jatkanut sitä, toistaiseksi ilman tulosta. Asia ei tunnu kiinnostavan ketään muuta, vaikka loukkaus kohdistui myös koko maakuntaan ja eteläpohjalaiseen yrittäjyyteen.

Kahdeksan vuotta sitten lähdin eduskuntavaaliehdokkaaksi Vaasan vaalipiirissä saadakseni asian nousemaan esille. Mm. kokoomuspiirin puheenjohtaja paheksui asian ottamista esille vaalien alla. Eikö se juuri ole aika, jolloin poliitikot tulisi panna tilille tekemisistään ja tekemättä jättämisistään?

Tuloksena ei ollut äänivyöryä, mutta sen sijaan kaksi lisäpainosta asiasta kertovasta kirjastani *Laillinen murha* ja runsaasti uutta murheellista tietoa lukijoilta. Vain Ilkka noteerasi asian näyttävästi, mutta mitään muuta ei tapahtunut.

Aikanaan eteläpohjalaisista kansanedustajista vain edesmennyt kokoomuksen Helge Saarikoski taisteli kaikin voimin Hautalan puolesta. Muilta tuli vain satunnaisia tuen osoituksia, monet olivat kaatajien puolella.

Osahyvitys olisi vielä mahdollinen, niin kauan kuin Hautalan leski elää. Olen puhunut asiasta entisille ja pian entisille kansanedustajille, nimiä mainitsematta, jotka ovat osoittaneet mielenkiintoa asiaan, mutta mitään ei ole tapahtunut.

Hautala oli Etelä-Pohjanmaan Yrittäjien jäsen, mutta se ei ole tehnyt asiassa mitään. Ainoa ele järjestön taholta oli, kun Suomen Yrittäjien Keskusliiton SYKL:n silloinen puheenjohtaja, seinäjokelainen Eino Rajamäki lähetti onnittelusähkeen Hautalan saadessa pienen ja väliaikaiseksi jääneen osavoiton hovioikeudessa.

Eteläpohjanmaalla hehkutetaan jatkuvasti pohjalaisen yrittäjyyden merkitystä ja miten sitä arvostetaan maakunnassa. Meitä savolaisia taas moititaan nahjustelusta. Mielestäni nuo puheet ovat katteettomia, ellei tätä asiaa edes yritetä hoitaa. Toistaiseksi tässä asiassa savolainen yrittäjyys on tehnyt paljon enemmän kuin pohjalainen, nimiä mainitsematta. Pidän tilannetta häpeällisenä koko maakunnalle.

Kauko Parkkinen
Laillinen murha –kirjan tekijä
Vantaa

Kepun kelkkamäki

Erityisen murheellinen oli keskustan syöksy Anneli Jäätteenmäen myötä. Vuoden 03 vaaleissa hänen puheenjohtajuutensa kupla puhkesi.

Jo hänen kirjansa olivat osoittaneet, että hänellä ei ollut mitään todellista visiota ja että hänen poliittinen näkemyksensä samoin kuin moraalinsakin oli kovin kelluvaa lajia, mutta harvat olivat niitä lukeneet ja vielä harvemmat ymmärtäneet.

Tuskin monet sitäkään muistivat, että perustuslaista EMU-asiassa kiinni pitänyt oikeusministeri Hannele Pokka passitettiin Lapin läänin maaherraksi ja tilalle istutettiin taipuisa Jäätteenmäki.

Hän ilmoitti lähtevänsä ehdokkaaksi kotiseudullaan Vaasan vaalipiirissä, mutta muuttikin

mieltänsä heti, kun kävi ilmi, että hän olisi joutunut siellä altavastaajaksi välinpitämättömyydestään ilmajokelaisen Visen kaatoa koskevassa asiassa, ehkä muutenkin. Olin ilmoittautunut kristillisdemokraattien sitoutumattomaksi ehdokkaaksi samassa vaalipiirissä. Nyt Jäätteenmäki ilmoitti asettuvansa ehdokkaaksi Helsingissä.

Kun ohjelma nimettiin puolueen omassakin piirissä vain läyssäkkeeksi, pani epätoivo hänet yrittämään vippaskonstia Irakin sodalla ja puhumaan niin totta kuin osasi tunnetuin seurauksin. Se polkaisi käyntiin puolueen jatkuvien vaalitappioiden sarjan.

Ei mikään puolue kestä kolme peräkkäistä vääriä puheenjohtajavalintaa. Sattumapäämi-

nisteri Matti Vanhanen julisti tahtopolitiikan päättyneeksi, ja vaaliraharettelöiden jälkeen eduskuntaryhmän puheenjohtajaksi valittiin edelleen koko sotkun isä Timo Kalli, mikä osoitti, että asiaa ei oteta vakavasti eikä siitä oteta opiksi.

Mari Kiviniemellä olisi ollut vajaan vuoden puheenjohtajuuden ja pääministeriyden aikana riittävästi aikaa uuden avauksen tekoon, mutta siitä ei ollut merkkiäkään. Sen sijaan hän harrasti pohjalaisittain mm. kokovartalokeekoilua ja kielitaitonsa esittelyä.

Kaiken huipuksi hän antoi mainostoimistonsa naruttaa itsensä asiallisesti tyhjään vaalimainokseen ja ”imetyskuvaan”, joka kyllä kuvasi hyvin hänen antiaan.

Olin jo vaalikampanjan aikaan 03 Vaasan vaalipiirissä ihmetellyt, millä ihmeen konstilla Kivimäki sai sellaisen äänimäärän, että pääsi eduskuntaan. Mitään näkemyksellistä hän ei esittänyt.

Kun hänestä sitten tuli yllättäen jopa ministeri, menin kerran Finlanditaloon kuuntelemaan paneelikeskustelua Suomen tulevaisuudesta, jossa Kiviniemi korvasi silloin kovassa nousussa olleen Paula Lehtomäen. Oletin, että Kiviniemikin sanoisi jotakin terävää.

Ei sanonut yhtään mitään, vain toisarvoista väistelyä ja ynähtelyä. Björn Wahlroosin ajatukset taas olivat ennestään tuttuja, joten tilaisuuden anti jäi nolnaan.

Sankarillinen itsemurha?

Keskustan vahvuutena on pidetty sitä, että se vastoinkäymisten kohdatessa linnoittautuu johtajansa ympärille, mutta se on myös heikkous. Matti Vanhasesta olisi pitänyt luopua jo keväällä 08, kun hän oli osoittautunut täydelliseksi luuseriksi.

Nyt mennään kohti sankarillista itsemurhaa Mari Kiviniemen johdolla, jonka olisi itsensä tullut tehdä johtopäätökset heti vaalien jälkeen. Jos hän ei itse tajua, ettei hänen johdolla nousesta ole toivoa, niin luottamuselinten on tajuttava se viimeistään lokakuun ylimääräiseen puoluekokoukseen mennessä. Muuten he eivät ole ansainneet luottamusta.

Monet haikailevat Jäätteenmäkeä presidenttiehdokkaaksi, mikä takaisi puolueelle ehkä lopullisen tappion. Tietenkin voisi ajatella, että kun hän oli aloittanut kelkkamäen kohti puolueen hautajaisia, hän voisi olla sopiva myös saattohoitajaksi.

Ainoa, jolla olisi nousuun tarvittava kapasiteetti, olisi Pavo Väyrynen, mutta hänellä sen käyttöön liittyy niin suuria sekä itsestä että muista johtuvia rajoitteita, että voimien riittävyys joutuu kovalle koetukselle.

Timo Kaunistolla näytti puheenjohtajarallin aikana olevan tarvittavaa kykyä, mutta sitten hänestä jotenkin ikään kuin meni puhti pois, ja sotkuiset naisasiat veivät lopunkin terän, kuten niin monesta miehestä. Se selittää tuoret sähköpostisekoilutkin.

Myös koko ”tyttöterttsetistä”, kuten kepun isot pojat sanoivat, Lehtomäestä, Kiviniemestä ja Anu Vehviläisestä, on mennyt

ikänsä kuin ilmat pihalle. Erityisesti Lehtomäen ja Vehviläisen puhti oli parasta ennen.

Eduskuntaryhmän puheenjohtajalla Kimmo Tiilikaisella on menossa koeaika. Hallitusohjelman eduskuntakäsittelyssä työnäytteenä esitetty ryhmäpuheenvuoro hakkasi kirkkaasti perussuomalaisen Pirkko Ruohonen-Lernerin, jonka suoritus oli kovin vaisu. Vaihtoehdot jäivät molemmilta varsin vähiin.

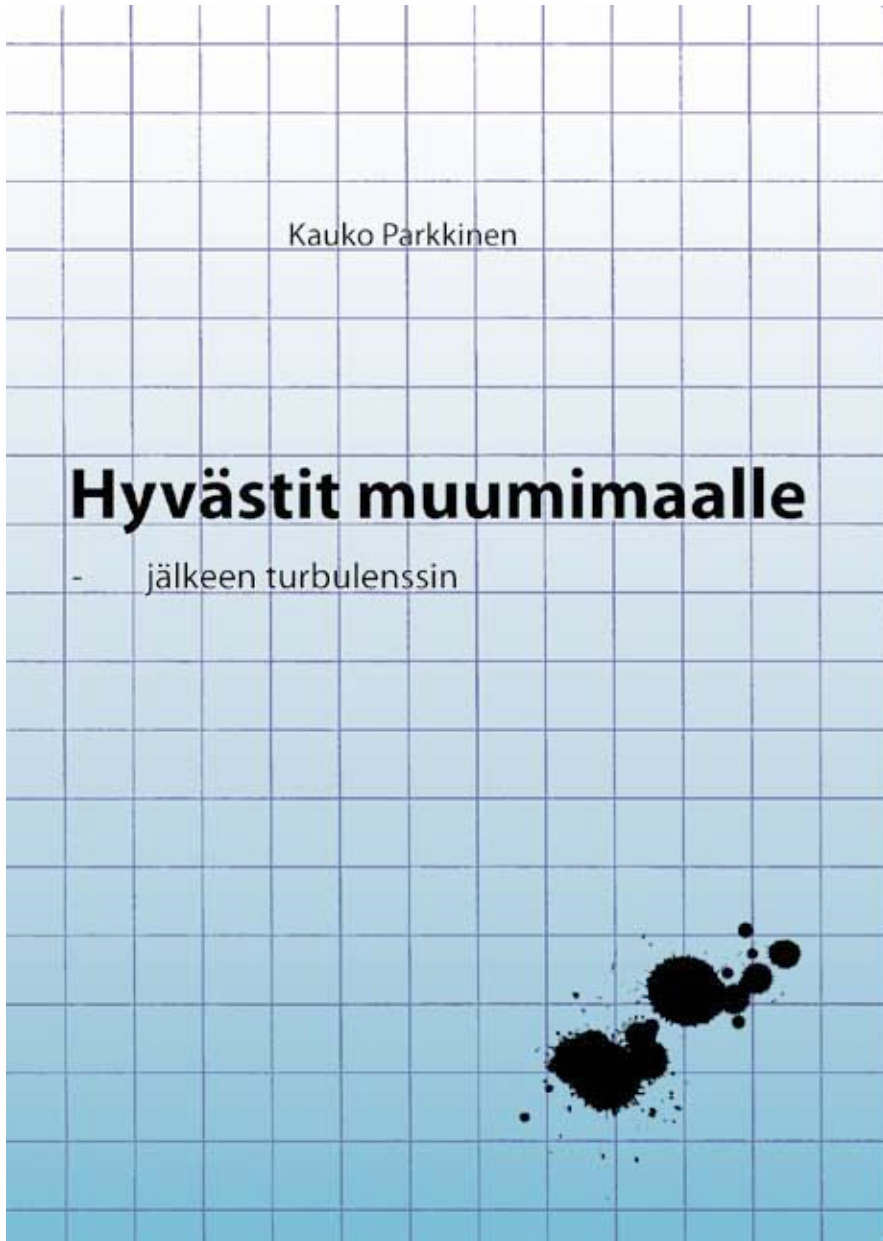

Kauppalehti Optio 4/11

Mistä ihmeestä Keskon Halmesmäkeä mahdettiin moittia, kun hän puhui kokovartaloministeristä?

Kun Jäätteenmäki käynnisti Kepun alamäen, hän olisi sopiva henkilö myös puolueen saattohoitajaksi.

**Kaksi kirjaa, joiden pelätään muuttavan Suomea!
Siksi niistä vaietaan.**

Ellei ole kirjakaupassa, saat suoraan : tilaukset@kustannustaito.fi

"Muumimaata" myös www.kauko-kustannus.fi

Pelin henki PERTTI MONTTO

Talouselämä 37/82

Työmarkkinamafian pakkosyleily

30 vuotta!

**Katainen ja Urpilainen: Saatte oman kappaleenne.
Lukekaa! Tai antakaa avustajienne lukea.**

Muillekin riittää: www.kauko-kustannus.fi

